

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 24.01.2000
KOM(2000) 14 endelig

BERETNING FRA KOMMISSIONEN

**om de regionale møder arrangeret af Kommissionen i 1998-1999 vedrørende den fælles
fiskeripolitik efter 2002**

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	GENERELLE BEMÆRKNINGER	5
1.1.	Baggrund for og formål med de regionale møder.....	5
1.2.	Mødernes tilrettelæggelse.....	5
1.3.	Kommissionens evaluering	6
1.4.	Opfølgning.....	6
2.	RESULTATERNE AF DE REGIONALE MØDER.....	7
2.1.	Vedrørende adgang til 6/12-milezonen.....	7
2.2.	Adgang til Nordsøen	7
2.3.	Shetlandskassen	7
2.4.	TAC og kvoter	7
2.5.	Individuelle omsættelige kvoter	8
2.6.	Nøgler for relativ stabilitet og kvotefordeling	8
2.7.	Genudsætning	8
2.8.	Fiskeriindsatsordningen og flerårige udviklingsprogrammer	8
2.9.	Miljøspørgsmål	8
2.10.	Internationalt samarbejde og fiskeriaftaler.....	9
2.11.	Markeder og handel med fiskeriprodukter	9
2.12.	Rationaliserings- og støtteforanstaltninger.....	9
2.13.	Håndhævelse, kontrol og overvågning.....	9
2.14.	Fiskeriforskning	9
2.15.	Akvakultur.....	10

2.16.	Middelhavet.....	10
2.17.	Beslutningsprocessen – Institutionelle foranstaltninger.....	10
2.18.	Andet.....	11
3.	RAPPORTER FRA DE ENKELTE MEDLEMSSTATER.....	11
3.1.	BELGIEN.....	11
3.2.	DANMARK.....	12
3.3.	TYSKLAND.....	15
3.4.	GRÆKENLAND	16
3.5.	SPANIEN	18
3.6.	FRANKRIG.....	23
3.7.	IRLAND.....	26
3.8.	ITALIEN	28
3.9.	NEDERLANDENE	30
3.10.	ØSTRIG	31
3.11.	PORTUGAL.....	32
3.12.	FINLAND.....	36
3.13.	SVERIGE	38
3.14.	DET FORENEDE KONGERIGE	39

BILAG

BILAG I	Anvendte forkortelser
BILAG II	Kommissionens spørgeskema om den fælles fiskeripolitik efter 2002
BILAG III	Redegørelse for svarene på spørgeskemaerne indsamlet fra NGO'er og andre organisationer, der har deltaget i høringen på europæisk plan
BILAG IV	Datoer og steder for de regionale møder om den fælles fiskeripolitik efter 2002

1. GENERELLE BEMÆRKNINGER

1.1. Baggrund for og formål med de regionale møder

Kommissionen indledte i marts 1998 en høringsproces om den fælles fiskeripolitik efter 2002. Processen var opdelt i to faser.

I den første fase blev omkring 350 spørgeskemaer sendt ud til en række repræsentative organisationer og sammenslutninger med interesse i fiskeri i alle EU-medlemsstaterne.

Organisationerne og sammenslutningerne blev spurgt om deres synspunkter både på spørgsmål, som i henhold til Rådets forordning nr. 3760/92 og tiltrædelsesakterne af 1985 og 1994 skal tages op til revision i 2002, og på andre aspekter af den fælles fiskeripolitik.

Kommissionen modtog 175 svar på spørgeskemaerne. Svarene var i mange tilfælde kritiske over for den fælles fiskeripolitik og klarlagde, hvilke spørgsmål der ligger fiskerisektoren og de øvrige interessegrupper på sinde, hvad angår fremtiden for fiskeriet i Den Europæiske Union.

Kommissionen udsendte i 1998 en rapport om svarene på spørgeskemaerne.

Anden fase af høringsprocessen om den fælles fiskeripolitik efter 2002 omfattede 30 regionale møder afholdt i medlemsstaterne med deltagelse af et bredt spektrum af interesserede parter (møderne havde omkring 1.500 deltagere).

Disse regionale møder havde to formål:

For det første at give repræsentanterne for fiskerisektoren og andre interessegrupper i medlemsstaterne mulighed for at komme i direkte dialog med Kommissionens tjenestegrene om den fælles fiskeripolitiks fremtid. Deltagerne fik således lejlighed til at uddybe deres svar på spørgeskemaerne og fremkomme med deres nationale/regionale/lokale synspunkter om reformen af den fælles fiskeripolitik i 2002 og om andre spørgsmål af særlig interesse for disse parter.

For det andet at give Kommissionens tjenestemænd mulighed for at møde og tale med de forskellige aktører i alle medlemsstaterne og høre deres krav. Kommissionen var nødsaget til at høre et så bredt spektrum som muligt af synspunkter og forslag for at kunne udarbejde den rapport om fiskeriets situation i Den Europæiske Union, som i henhold til artikel 14, stk. 2, i Rådets forordning nr. 3760/92 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur skal forelægges Rådet og Europa-Parlamentet.

1.2. Mødernes tilrettelæggelse

Kommissionen arrangerede 30 regionale møder i perioden fra september 1998 til juni 1999 (jvf. bilag IV med dato og mødested for de regionale møder).

Kommissionen inviterede blandt andre erhvervsfiskeriorganisationer, forarbejdnings- og salgsbranchen, fagforeninger, ikke-statslige organisationer med interesse i fiskeri, forbrugersammenslutninger, forskningsinstitutter, fagpresse, nationale myndigheder og medlemmer af Europa-Parlamentet.

Mødernes dagsorden fulgte spørgeskemaets opbygning og gav deltagerne mulighed for at drøfte alle spørgsmål vedrørende den fælles fiskeripolitik til bunds. (Adgang til farvande og interne ressourcer, forvaltning og bevarelse af ressourcer, internationalt samarbejde og fiskeriaftaler, markeder og handel med fiskeriprodukter, strukturelle foranstaltninger og støtteforanstaltninger, kontrol, beslutningsproces, fiskeriforskning, akvakultur m.m.).

Der blev på møderne omdelt dokumenter omhandlende de skriftlige svar på spørgeskemaet på nationalt plan/fællesskabsplan.

Kommissionens tjenestemænd fremlagde disse dokumenter og ledede møderne.

1.3. Kommissionens evaluering

Resultaterne af de regionale møder levede op til Kommissionens forventninger.

Kommissionen er generelt set tilfreds med fremmødet, med de forskellige interessegruppers repræsentationsgrad og med kvaliteten af deltagernes indlæg og forslag.

I modsætning til første fase af høringsprocessen (spørgeskemaet), som i sagens natur kun involverede et begrænset antal repræsentative organisationer, gav de regionale møder afholdt på de forskellige lokaliteter flere folk mulighed for at møde personligt op og deltage i høringsprocessen .

Kommissionen fik således mange nye bidrag, som ikke indgik i det materiale, der var indsamlet i forbindelse med spørgeskemaerne. Samtidig fik nogle af deltagerne lejlighed til at uddybe deres skriftlige forslag yderligere og/eller informere Kommissionen om rent lokale/regionale problemer, som i sagens natur kun sjældent har mulighed for at blive behandlet i fællesskabsinstitutionerne.

Nogle af deltagerne kritiserede Kommissionen for at arrangere høringer, hvis resultater de ikke troede ville blive taget i betragtning af Kommissionen, når den skulle udarbejde de endelige forslag. Størstedelen af de parter, der deltog i høringsprocessen, bød imidlertid Kommissionens initiativ velkommen og leverede et konstruktivt bidrag til debatten om den fælles fiskeripolitiks fremtid.

1.4. Opfølgning

Kommissionen vil fremlægge nærværende rapport om de regionale møder for Rådet, Europa-Parlamentet og alle de parter, der har deltaget i høringsprocessen om den fælles fiskeripolitik efter 2002.

Samtidig har Kommissionen indledt indsamlingen af det nødvendige materiale og de nødvendige data med henblik på udarbejdelsen af rapporten om fiskeriets situation i Den Europæiske Union i henhold til artikel 14, stk. 2, i Rådets forordning nr. 3760/92.

Det er Kommissionens hensigt at fremlægge rapporten i begyndelsen af 2001, hvilket vil give Rådet og Europa-Parlamentet god tid til at drøfte den fælles fiskeripolitiks fremtid.

2. RESULTATERNE AF DE REGIONALE MØDER

De regionale møder viste, at der er bred enighed om at fortsætte en fælles fiskeripolitik efter 2002.

Samtidig stod det dog klart, at de parter, der deltog i høringen, mener, at mange af den fælles fiskeripolitiks elementer bør revideres, justeres eller helt ændres.

Nogle af de krav, den kritik og de forslag, der kom frem på møderne, kan være af modstridende karakter, fordi de stilles af parter med modstridende målsætninger. Det er dog naturligt nok, at fiskere i Nordsøen og fiskere i Middelhavet ikke står med de samme problemer, og at producenterne og forarbejdningssektoren ikke altid er enige om importspørgsmål.

Disse faktorer taget i betragtning kan hovedkonklusionerne af de regionale møder sammenfattes således:

2.1. Vedrørende adgang til 6/12-milezonen

Der stilles stort set ingen krav om en ordning med fri adgang "helt op til land". Der har været nogle krav om en styrkelse af den gældende ordning til gavn for kystfiskerne i Det Forenede Kongerige, Irland og Portugal. (For eksempel udvidelse af den aktuelle grænse til 24 mil eller længere, ophævelse af gældende naborettigheder osv.).

2.2. Adgang til Nordsøen

Fiskere fra Spanien, Portugal, Finland og Sverige gik ind for en ophævelse af alle diskriminerende adgangsrestriktioner.

Organisationer fra stater med kyster til Nordsøen udtrykte imidlertid bekymring over den øgede fiskeriindsats i Nordsøen, som kunne være en følge af den frie adgang til zonen; dette til trods for, at adgangen til de fleste af fiskeriressourcerne allerede er reguleret.

2.3. Shetlandskassen

Ikke alle kunne gå ind for bibeholdelsen af Shetlandskassen. Nogle organisationer støttede en fortsættelse af den gældende ordning (og støttede beskyttede fiskerizoner i almindelighed som et effektivt redskab til bevarelse af ressourcer), men mange andre organisationer, især i Spanien og Nederlandene samt et stort fiskeriforbund i Det Forenede Kongerige, var imod Shetlandskassen. De var af den opfattelse, at denne kasse ikke er oprettet på et videnskabeligt grundlag og kun bygger på politiske motiver.

2.4. TAC og kvoter

Det var en udbredt opfattelse på møderne, at TAC- og kvoteordningen ikke har kunnet begrænse udnyttelsen af fiskebestanden, hvilket skyldes for dårlig håndhævelse og videnskabelig rådgivning. Samtidig var der dog heller ikke enighed om at kassere hele ordningen og erstatte den med noget andet.

Intensiveret overvågning, indførelse af mere selektive fiskeredskaber, begrænsning af genudsætning og indførelse af alternative ordninger for fiskeriindsats var nogle af de ideer, der blev fremsat som forslag til forbedring af den gældende ordning.

2.5. Individuelle omsættelige kvoter

Størstedelen af deltagerne var imod individuelle omsættelige kvoter, fordi de frygter for oligopolier og tab af arbejdspladser. Støtten til de individuelle omsættelige kvoter var størst i Nederlandene, Spanien og Danmark.

Fri kvotehandel inden for Den Europæiske Union fik også støtte fra Spanien og Nederlandene (nogle mente, det skulle foregå under kontrol af nationale/offentlige myndigheder).

I Det Forenede Kongerige gik man stærkt ind for bevarelsen af det eksisterende nationale kvotefordelingssystem.

2.6. Nøgler for relativ stabilitet og kvotefordeling

Princippet om relativ stabilitet fik bred tilslutning. I mange tilfælde blev relativ stabilitet betragtet som et "nødvendigt onde", og hvis det blev ændret eller afskaffet, ville det kunne give større problemer.

I Den Irske Republik og Nordirland var der stærke krav om ændringer af nøglerne for relativ stabilitet (ophævelse af Haag-præferencerne).

I mange medlemsstater var der forslag om justeringer af fordelingsnøglerne for bestemte arter og zoner. Et almindeligt anvendt argument var, at de gældende nøgler ikke afspejler de aktuelle fiskerimønstre.

2.7. Genudsætning

De gældende regler for genudsætning har fået voldsom kritik.

I nogle medlemsstater gik fiskerne stærkt ind for, at alle fangster skal landes.

Der var dog også parter, der talte for den gældende genudsætningspolitik, både fiskere, der er bange for, hvad et forbud mod genudsætning vil koste, og videnskabsfolk, der mener, det er bedre at imødegå genudsætningsproblemet ved at bruge mere selektive fiskeredskaber.

2.8. Fiskeriindsatsordningen og flerårige udviklingsprogrammer

Den gældende definition af fiskeriindsats blev i mange medlemsstater (Italien, Grækenland, Nederlandene, Portugal) stærkt kritiseret for den del, der vedrører maskineffekt.

Hvad de flerårige udviklingsprogrammer angår, var der tilslutning til forslag om strengere sanktioner mod stater, som ikke opfylder de mål, der er sat i de flerårige udviklingsprogrammer (dette var f.eks. tilfældet i Belgien, Tyskland og Portugal). I andre medlemsstater rettede deltagerne en stærk kritik mod de flerårige udviklingsprogrammer og efterlyste større fleksibilitet i de gældende regler (f.eks. Det Forenede Kongerige og Finland).

2.9. Miljøspørgsmål

Nogle fiskere bad om større beskyttelse af havmiljøet mod landbaseret forurening og andre industrielle aktiviteter.

I visse tilfælde efterlyste man foranstaltninger, så fiskere kan få erstatning for tab af fangst og fiskeredskaber på grund af sæler og andre havpattedyr (Skotland, Grækenland, Finland).

2.10. Internationalt samarbejde og fiskeriaftaler

Hvad det multilaterale samarbejde angår, gav man udtryk for tilslutning til Fællesskabets politik og den indsats, der er gjort på fællesskabsplan. I nogle stater (Spanien, Italien, m.fl.) blev der opfordret til styrkelse af Fællesskabets repræsentation i internationale organisationer.

Hvad bilaterale aftaler angår, er nord og syd tydeligvis splittet. Fiskere og skibsredere fra lande, som hovedsagelig drager fordel af aftaler, der finansieres via fællesskabsbudgettet, anmodede om en styrkelse af den eksterne fiskeripolitik (f.eks. forlængelse af mængdeaftalerne), ligesom de gerne ville deltage i større omfang i forhandlingerne.

I Nordeuropa ønskede man derimod, at Fællesskabet gav de nordlige aftaler større opmærksomhed, og anmodede om, at en del af det eksterne budget blev afsat til interne politiske foranstaltninger.

2.11. Markeder og handel med fiskeriprodukter

På nogle af møderne blev drøftelserne "overskygget" af det forslag til en reform af den fælles markedsordning (FMO), der blev fremlagt i februar 1999.

Dette hindrede imidlertid ikke nogle deltagere i at tilkendegive deres holdninger til spørgsmål som forbrugerbeskyttelse og import fra tredjelande. På nogle af møderne fremgik det tydeligt, at forarbejdningssektoren og producenterne ikke havde det samme syn på markedernes funktion.

Repræsentanterne for forarbejdningssektoren ville gerne have større og lettere adgang til råvarer, mens fiskerne anmodede om større beskyttelse mod billige importvarer fra tredjelande.

2.12. Rationaliserings- og støtteforanstaltninger

Det kunne ikke undgås, at Kommissionens forslag til en ny FIUF-forordning blev genstand for en del drøftelser, og Kommissionens tjenestemænd fik lejlighed til at præcisere nogle sider af det nye forslag.

I mange medlemsstater var der tilslutning til strukturelle foranstaltninger og hjælp til fornyelse af fiskeriflåden, tilslutning til uddannelse og støtte til unge fiskere og til hjælp til det kystnære småfiskeri.

2.13. Håndhævelse, kontrol og overvågning

Der var et generelt krav om styrkelse af håndhævelse og kontrol og en opfordring til at sikre lige vilkår for fiskere i hele EU.

Fiskere fra en enkelt medlemsstat klagede flere gange over, at de blev underkastet større overvågning end deres kolleger fra andre medlemsstater og fra tredjelande.

Der var endog nogle, der ønskede en styrkelse af Kommissionens beføjelser på dette område.

2.14. Fiskeriforskning

Mange fiskere hævdede, at videnskabelige data ofte er "mangelfulde", og at der i virkeligheden "er flere fisk" at fange, selv om der er videnskabelige beviser på det modsatte.

De efterlyste større åbenhed, formidling af de videnskabelige undersøgelser og større samarbejde med videnskabsmændene.

I mange tilfælde opfordrede deltagerne til fremme af tværfaglig forskning, der medtager alle sider af fiskeriet og ikke kun de biologiske.

2.15. Akvakultur

Der kom mange klager fra akvakultursektoren, som mente, at den ikke blev regnet for en fast del af den fælles fiskeripolitik, og at den ikke fik støtte nok fra Fællesskabet.

2.16. Middelhavet

Middelhavsorganisationerne og -sammenslutningerne udtrykte særlige holdninger med hensyn til anvendelsen af den fælles fiskeripolitik i dette område, og disse holdninger fortjener en særskilt fremlæggelse.

Således understregede mange deltagere middelhavsfiskeriets "særlige karakter", fremhævede behovet for ensartede regler gældende for alle, der fisker i området, også tredjelande, og anmodede om en styrkelse af Fællesskabets internationale politik i området, både over for tredjelande og inden for rammerne af multilaterale organisationer, så fællesskabsfiskerne sikres en retfærdig behandling.

Italienske fiskere rettede en stærk kritik af de gældende tekniske foranstaltninger, og spanske organisationer foreslog en "regional løsningsmodel" for Middelhavet (dvs. regionale flerårige udviklingsprogrammer)

2.17. Beslutningsprocessen – Institutionelle foranstaltninger

Der blev fremsat enstemmige krav om større gennemsigtighed for Kommissionens vedkommende og om større deltagelse og medvirken fra sektorens side i fællesskabsbeslutninger.

"Regionaliseringen" af fiskeriforvaltningsprocessen (eller indførelsen af "regionale" løsninger vedrørende genudsætning og andre spørgsmål) havde stor tilslutning i Det Forenede Kongerige, Irland, Finland og Sverige, men blev mødt med mistro i andre lande, nemlig Frankrig og Spanien (for Spaniens vedkommende med undtagelse af enkelte Middelhavssammenslutninger)

Debatten viste, at der hersker en del forvirring omkring ordet "regional". Af nogle opfattes det som en tilbageførsel af magtbeføjelser/kompetence fra fællesskabsinstitutionerne til nationalt/regionalt plan, mens det for andre ganske enkelt betyder, at der tages hensyn til regionale særegenheder i fællesskabsbeslutninger, uden at det har nogen institutionel betydning.

Mange af de deltagende parter gik også ind for en fleksibel forvaltningspolitik, som hurtigt kunne reagere på lokale problemer og krisesituationer. Da beslutningstagningen på fællesskabsplan kan være tung og tidskrævende, foreslog de en overførsel af magtbeføjelser til lokale/regionale myndigheder.

2.18. Andet

Blandt de andre spørgsmål, der blev taget op på møderne, men som ikke indgik i spørgeskemaet, bemærker Kommissionen sig opfordringen til at indføre lovbestemmelser/foranstaltninger vedrørende fritidsfiskeri samt en vis bekymring i nogle af landene for følgerne af den kommende udvidelse.

3. RAPPORTER FRA DE ENKELTE MEDLEMSSTATER

3.1. BELGIEN

Mødet blev holdt i Ostende, den 12. januar 1999.

Repræsentanter fra de belgiske fiskeres hovedorganisationer, forarbejdnings- og salgsbranchen, akvakultursektoren og det videnskabelige område, fagforeninger og nationale myndigheder deltog i mødet. Deltagerne glædede sig over, at Kommissionen havde taget initiativ til at komme ned på græsrodsplanet og udveksle synspunkter med aktørerne. Debatten fandt sted i en åben og konstruktiv atmosfære.

Indlæggene på mødet kan sammenfattes således:

Adgang til farvande og ressourcer

- Hvad 6/12-milezonen angår, er der almindelig tilfredshed med den gældende situation.
- Behovet for en forbedring af TAC-ordningen blev fremhævet. Det blev på mødet understreget, at den kunstige opdeling af Kanalen i afdelinger, som i nogle tilfælde er temmelig små, giver problemer med fiskeriet af stærkt vandrende bestande, og dette forhold bør ændres.
- Der var hos sektoren en positiv holdning til udveksling af kvoter mellem medlemsstaterne.
- Meningerne om ordningen med individuelle omsættelige kvoter var positive, forudsat at den kombineres med en forbedring af kontrollen.

Forvaltning og bevarelse af ressourcer

- Hvad genudsætninger angår, bør anvendelsen af mere selektive fiskeredskaber fremmes. Det bør være obligatorisk at anvende nye og mere avancerede tekniske foranstaltninger. Kommissionen bør anspore til forsøg med nye slags net.
- Med hensyn til forsigtighedsstrategien og i det hele taget manglende overholdelse af de flerårige udviklingsprogrammer, gjorde man opmærksom på, at når en medlemsstat ikke overholder sit flerårige udviklingsprogram og som følge heraf overfisker, reduceres de individuelle omsættelige kvoter det følgende år for alle. Derfor bør lande, der ikke har overholdt deres flerårige udviklingsprogram, straffes.

Marked

- Der findes ikke noget reelt europæisk marked, hvilket hovedsagelig skyldes manglende standardisering inden for de regler, der gælder i de forskellige lande, og dette medfører mangel på konkurrence og gennemsigtighed. Et andet problem er det dårlige

transportsystem, som gør det vanskeligt at få friske produkter bragt fra en del af Europa til en anden.

- Der var stærk modstand mod Kommissionens forslag om at yde støtte for at anspore til oprettelse af kontrakter mellem fiskere og forarbejdningsvirksomheder, som går uden om auktioner. Man mente, at sådanne aftaler kvæler konkurrencen og ansporer til overfiskeri, fordi man vil overholde forpligtelserne i kontrakten. Auktionerne bør have samme form for støtte, hvis det ender med, at denne nye foranstaltning indføres.
- Der blev givet udtryk for det synspunkt, at det er ved det første salgssted, den dårlige organisering ligger. Der kom også et forslag om at uddanne fiskere, så de kan beholde merværdien af det første salg. Producenterne ved ikke tilstrækkeligt om markedsføring til, at de kender priserne og markedsvilkårene i hele Europa.

Kontrol

- Der var stor tilslutning til en styrkelse og standardisering af kontrollen i hele Fællesskabet. Man var enige om at afvise de nye kontrolbestemmelser og især kravet om, at selv den mindste bifangstmængde skal indskrives i logbogen. Sektoren klager over, at logbøgerne ikke er store nok til, at man kan indskrive små fangstmængder bestående af 30 forskellige arter.

Forskning

- Der er ikke tilstrækkeligt med data og information. Fiskernes synspunkter bør tages i betragtning i forbindelse med de videnskabelige vurderinger, så resultaterne bliver mere acceptable for dem. EU bør fremme forskning i akvakultur med fokus på udsættelse af yngel i fællesskabsfarvandene.

Akvakultur

- Med hensyn til akvakultur blev det foreslået at yde støtte til forbedring af sektorens viden om moderne akvakultur. Akvakultur med henblik på at forny bestandene i havene bør fremmes. Der var også forslag om at udvide de socioøkonomiske foranstaltninger til at omfatte akvakultursektoren.

3.2. DANMARK

Der blev afholdt to møder i Danmark: et i København, den 27. oktober 1998, og et i Jylland, i Viborg, den 29. oktober 1998.

Repræsentanter fra de danske fiskeres hovedorganisationer, forarbejdnings- og salgsbranchen, akvakultur og det videnskabelige område, ikke-statslige miljøorganisationer, fagforeninger og nationale myndigheder deltog i møderne. Deltagerne glædede sig over, at Kommissionen havde taget initiativ til at komme ned på græsrodsplanet og udveksle synspunkter med branchen. Debatten fandt sted i en åben og konstruktiv atmosfære med mange mundtlige indlæg, især på mødet i Viborg.

Indlæggene på mødet kan sammenfattes således:

Adgang til farvande og interne ressourcer/bevarelse og forvaltning

- Fartøjer, der gentagne gange overtræder bestemmelserne i den fælles fiskeripolitik (fisker ud over den fastsatte kvote, fisker ungfisk eller begår andre former for overtrædelser), bør bortvises fra de havne, hvor de normalt fisker fra.
- Fastsættelsen af “tidstro” lukninger af fiskerizoner blev foreslået som mulighed. Deltagerne nævnte det stop for fiskeriaktiviteter i tyske farvande, som Tyskland, Danmark og Nederlandene havde indgået en uformel aftale om, da der blev konstateret en stor koncentration af ungtorsk. Der var dog også modstandere af dette forslag, som hævdede, at de samme beskyttede ressourcer frit kan fanges nogle måneder senere. Endvidere mente man, at området burde lukkes for alle fiskeriflåder, da en sådan foranstaltning ellers ville være nytteløs.
- Der blev talt imod Shetlandskassen og i det hele taget imod alle former for beskyttede fiskerizoner, idet man hævdede, at de blev oprettet på et svagt videnskabeligt grundlag, og at disse kasser kun blev opretholdt af politiske årsager. Flere gjorde opmærksom på behovet for en grundig videnskabelig analyse af situationen i de enkelte kasser, så man kan afskaffe dem, der ikke er strengt nødvendige.
- Der blev fremsat forslag om kvoter for flere år eller en fælles TAC for flere beslægtede arter (f.eks. alle fladfisk inden for den samme nøgle). For det andet blev det foreslået at give tilladelse til, at der i indeværende år fiskes en vis procentdel af kvoten for det næste år. Dette ville være i orden for de arters vedkommende, der er i god stand, og i de tilfælde, hvor det pågældende år havde været et godt år for fiskeriet, og den tildelte kvote var overskredet. For det tredje blev det foreslået, at man ikke skulle tillade kvoterne at svinge mere end $\pm 15\%$ om året, så man undgik uforudsigelige udsving i fangsten med dramatiske konsekvenser for forarbejdningsindustrien.
- Idet man accepterede, at alle TAC af politiske og administrative årsager fortsat skal forhandles samlet, blev det foreslået, at “TAC-året” ikke automatisk starter for alle arter den 1. januar, men at starten på perioden tilpasses de enkelte arters biologiske cyklus.
- Forslaget om at hindre fiskeri af fisk, der ikke har ynglet mindst en gang, blev drøftet indgående i Viborg. Selv om der ikke var fuld enighed blandt fiskerne, blev følgende alternative ideer fremsat med hensyn til TAC og kvoter:
 - Større maskestørrelse og brug af mere selektive fiskeredskaber, så man sikrer, at en fisk først kan fanges, når den har haft mulighed for at yngle mindst en gang.
 - Muligheden af at måle fiskeriindsatsen ud fra forbrug af gasolie i stedet for kilowatt.

Strukturelle foranstaltninger

- Der var en positiv holdning til FIUF's resultater, men en negativ holdning til PESCA. Den overdrevne regionalisering af de foranstaltninger, der er afhængige af programmet, har sammen med problemet med koordineringen af de myndigheder, der forvalter de forskellige midler, mindsket PESCA's effektivitet for meget.

Internationale aftaler og organisationer

- Man var enige om, at Kommissionen burde være stærkt repræsenteret i internationale organisationer. Sektoren ville gerne være til stede ved forhandlingerne som observatør, som det er tilfældet i Norge.

Rationaliseringsforanstaltninger

- Hvad angår offentlig støtte, blev der klaget over, at de principper, der gælder for tildeling af offentlig støtte, ikke altid hænger sammen med resten af den fælles fiskeripolitik. Man ønskede en specificering af de forskellige typer støtte set i forhold til de forskellige former for fiskeri: kystfiskeri har for eksempel andre behov for støtte end industrifiskeri, og disse behov afspejles ikke i de gældende regler.

Kontrol

- Mange gik ind for, at kontrollen burde styrkes og gøres mere ensartet i hele Fællesskabet. Kommissionens beføjelser i denne henseende burde styrkes. De flerårige udviklingsprogrammer kan umuligt opfyldes uden en passende fællesskabskontrol. Man kan kun komme den gensidige nationale mistillid til livs med en større fællesskabskontrol.

Forskning

- Fiskernes synspunkter bør tages i betragtning i forbindelse med de videnskabelige vurderinger, så resultaterne bliver mere acceptable for dem. Mekanismerne til udveksling af informationer bør forbedres.
- Det blev understreget, at forskning i fiskeriaktiviteter ikke er rentabel i sig selv og derfor først og fremmest er afhængig af støtte og tilskud. Det blev fremhævet, hvor vigtigt og nødvendigt det er med mere forskning i de socioøkonomiske aspekter, i søgning af nye markeder og internationaliseringen af disse, i de marine økosystemer og fiskeriets indflydelse på den marine fødekæde samt i pesticiders indflydelse på fisk og bløddyr (som der kun har været forsket ganske lidt i).
- Der er ikke tilstrækkelige videnskabelige data til at vurdere bestandene. Vurderingen af bestandenes situation og den efterfølgende deling af TAC er grundstenen i den gældende fælles fiskeripolitik. De danske fiskere efterlyste derfor en forbedring af den videnskabelige forskning og indsamlingen af data, så vurderingen af bestandene bliver præcis. Det anførtes, at vore konkurrenter (Japan, USA) har mere videnskabelig forskning, end vi har, i fiskeri og akvakultur.
- Endelig bad man om at få oprettet en fællesskabsramme, inden for hvilken fiskere og videnskabsmænd kan drøfte de foreliggende data og bestandenes situation, så man kan søge at forene kriterierne og udnytte de oplysninger, fiskerne sidder inde med, bedre.

Beslutningsprocessen

- Fiskerne skal deltage mere. Der mangler informationer om de socioøkonomiske konsekvenser af de beslutninger, der træffes. Der blev dog advaret mod "for omfattende" høring, som kan medføre en "devaluering" af fiskernes bidrag, da Kommissionens kapacitet er for lille til, at den kan uddrage essensen af al den rådgivning.

Akvakultur

- Der var forslag fremme om at støtte en forbedring af sektorens viden om moderne akvakultur.

3.3. TYSKLAND

Der blev afholdt et møde i Hamburg, den 2. december 1998. Deltagerne repræsenterede stort set alle sektorens grene, forbundsministeriet og ministerierne i delstater med kyststrækninger. Den indsats, Kommissionen gør for at høre alle parter med interesse i sektoren anses generelt for at være meget positiv.

De vigtigste punkter, der blev rejst på mødet, var: TAC- og kvoteordningen, internationalt samarbejde og fiskeriaftaler, behovet for en styrkelse og standardisering af kontrol og sanktioner samt forskning.

Bestemmelser vedrørende adgang til Nordsøen

- Man anbefalede at bevare de gældende aftaler om begrænset adgang for at undgå et øget pres på bestandene og negative følgevirkninger for den tyske flådestruktur.

TAC- og kvoteordningen

- Den grundlæggende holdning til TAC- og kvoteordningen var, at det er en fornuftig ordning, som der ikke er nogen alternativer til. Selv om ordningen var god, blev resultaterne kritiseret en del på grund af dårlig gennemførelse og kontrol.
- Kontrollen bør styrkes og producentorganisationerne inddrages heri. Norges strenge kontrol- og bødesystem blev anført som et eksempel til efterfølgelse. Man beklagede, at Kommissionen ikke har udøvende beføjelser.
- Derudover skulle de årlige ændringer af TAC og kvoter reduceres, så operatørerne nemmere kan planlægge. Kvoteforvaltningen skulle fortsat høre under producentorganisationernes ansvarsområde.

Individuelle omsættelige kvoter og relativ stabilitet

- Der var stærke protester mod indførelsen af individuelle omsættelige kvoter. En sådan ordning ville koncentrere kvoterne hos et mindretal med kapital og kontrol over fiskeriaktiviteten. Ordningen ville også være vanskelig at kontrollere.
- Det var en enstemmig holdning på mødet, at princippet om relativ stabilitet bør opretholdes.

Fiskeriindsats og de flerårige udviklingsprogrammer

- Deltagerne bemærkede, at der blev brugt for meget tid på de oplysninger, Kommissionen sendte om udpinning af bestandene, og dette medførte ofte, at forhandlingerne om kompensation kom for sent i gang.

- Man beklagede mangelen på sanktioner mod medlemsstater, der ikke opfylder målsætningerne i de flerårige udviklingsprogrammer.

Internationalt samarbejde og fiskeriaftaler

Der blev fremsat krav om at styrke forskningen i bestandenes situation (for bestande, der indgår i fiskeriaftaler), øge antallet af fællesskabsmedarbejdere ved forhandlinger om fiskeriaftaler (bi- og multilaterale) og vente med at udbetale Fællesskabets finansielle bidrag, så udbetalingen sker ved årets afslutning på grundlag af den reelle fangst.

Handelspolitik

- Problemet med import fra lavtlønslande blev taget op. Fællesskaberne bør udarbejde instrumenter, som giver fællesskabsproducenter, der rammes af en sådan import, bedre og hurtigere beskyttelse.

Støtte

- Man frygtede, at Fællesskabets nye strukturelle bestemmelser kunne medføre en reduktion af støtten til fiskeri- og akvakultursektoren i regioner uden for mål 1.
- Der bør være støtte (national og fællesskabsstøtte) til udvikling af selektive fiskerimetoder og til samarbejde mellem fiskere og videnskabsmænd.

Kontrol

- Der var enighed om, at en standardisering og styrkelse af kontrollen og sanktionerne var nødvendige i alle medlemsstater.
- Der blev også gjort opmærksom på problemet med kontrollen af store fabriksskibe: i forhold til disse var kystfiskeri med mindre både langt lettere at kontrollere. Satellitovervågning og streng kontrol af den landede fangst blev foreslået som mulige løsninger.

Forskning

- Kommissionen blev gjort opmærksom på den utilfredsstillende situation, hvad angår indsamling af data. Samarbejdet mellem branchen og videnskabsmændene blev betragtet som overvejende godt, dog med enkelte lokale forskelle.
- I østersøområdet var samarbejdet meget omfattende; her tog videnskabsmændene med fiskerne på havet. Samarbejdet var dog ikke tilfredsstillende, hvad angår forhandlinger om visse fiskeriaftaler (f.eks. med Norge). Aftalerne blev forhandlet for hurtigt igennem, og fiskerne og videnskabsmændene blev ikke i tilstrækkeligt omfang inviteret med ved forhandlingerne.

3.4. GRÆKENLAND

Der blev afholdt et møde i Athen, den 11.3.1999.

Repræsentanter fra det græske ministerium, diverse fiskerisammenslutninger, skibsredere, fagforeninger, forskningsinstitutter, ikke-statslige miljøorganisationer og fagpressen deltog i mødet.

Deltagerne udtrykte glæde over, at Kommissionen havde taget initiativ til at høre alle interesserede parter om den fælles fiskeripolitiks fremtid efter 2002.

Der var dog kritik af, at kun et begrænset antal organisationer havde fået udleveret spørgeskemaet året før.

Følgende krav/forslag blev fremsat på mødet:

Adgang til farvande og ressourcer/bevarelse og forvaltning

- At bibeholde de gældende begrænsninger af adgangen til 6/12-milezonerne.
- At oprette fiskerizoner i Middelhavet ud over de nuværende 6- eller 12-milezoner for at beskytte fællesskabsfiskernes interesser.
- At pålægge tredjelande, der er tilknyttet EU via diverse associerings- eller samarbejdsaftaler, forpligtelser med hensyn til overholdelse af Fællesskabets miljønormer og sikre, at der ikke er nogen illoyal konkurrence mellem disse tredjelandes fiskere og selskaber og fællesskabsfiskerne.
- At imødegå genudsætningsproblemet ved at anvende mere selektive fiskeredskaber i stedet for at tillade landing af alle fangster. Dette forslag kom fra videnskabsmænd. Nogle fiskere foreslog imidlertid at tillade landing af alle fangster og fremme forbruget af fisk, som normalt genudsættes.
- At tage definitionen af fiskeriindsats op til revision: den del af den, der vedrører maskineffekt, hænger sammen med fartøjets sikkerhed og skal ses på baggrund heraf. En begrænsning af maskineffekten risikerer at gå ud over fartøjets og besætningens sikkerhed.
- At ansøre fiskerne til at trække ældre fartøjer tilbage.
- At indføre foranstaltninger til bekæmpelse af ulovligt fritidsfiskeri.
- At forbedre information og uddannelse af unge fiskere.

Internationalt samarbejde/Middelhavet

- At sikre, at tredjelandes myndigheder ikke pålægger fællesskabsskibsredere skjulte eller nye betingelser, der ikke indgår i fiskeriaftalerne.
- At styrke GFCM og fortsætte bestræbelserne på at få indført en harmoniseret bevarelses- og forvaltningsordning i Middelhavet gældende for alle, som fisker i dette farvand.
- Repræsentanter fra fiskernes organisationer rettede en stærk kritik mod Kommissionen for at have indstillet det arbejde, der blev indledt i 1994 og 1996 under den første og anden diplomatiske konference for forvaltningen af fiskeriressourcer i Middelhavet.

Rationaliserings- og støtteforanstaltninger

- Kommissionens forslag til Rådets forordning om Fællesskabets strukturelle støtte inden for fiskerisektoren blev drøftet indgående. Nogle af de tal, der var anvendt i Kommissionens forslag (såsom fartøjets alder, når det kan få ophugningspræmie, og den procentdel af kapaciteten, der skal lægges op i henhold til betingelserne vedrørende fornyelse af flåden med offentlig støtte) blev kritiseret sammen med de undersøgelser, der lå til grund for tallene.
- Andre forslag stillet på mødet:
 - Forskning med henblik på at finde nye fiskepladser.
 - Bestemmelser vedrørende erstatning for skader på grund af force majeure, vejrforhold eller delfiner.
 - Formidling af de videnskabelige undersøgelser til fiskere og andre interesserede parter.
 - Særlige beskyttelsesforanstaltninger for kystfiskeri.
 - Man kom også ind på udviklingen af akvakulturaktiviteter og de betingelser, der skal være til stede, for at en sådan udvikling kan finde sted.
- Det bør understreges, at mange af de forslag og den kritik, der blev fremsat af deltagerne, hovedsagelig var henvendt til de nationale myndigheder og/eller til selve branchen:
 - Der er behov for flere biologer og inspektører.
 - Fiskerne skal selv organiseres bedre.
 - De nationale fiskemarkeder skal fungere bedre.
 - Foranstaltninger til bekæmpelse af forurening forårsaget af industriaktiviteter m.m.

3.5. SPANIEN

Der blev afholdt seks møder i Spanien: i Vigo (19. januar 1999), i Barcelona (21. januar 1999), i Las Palmas (25. januar 1999), i Cadiz (27. januar 1999), i Madrid (29. januar 1999) og i San Sebastian (4. marts 1999).

Repræsentanter fra alle berørte parter – producentgrupper fra alle eksisterende flådetyper i Spanien, akvakultursektoren, forarbejdningsvirksomheder, salgsbranchen (engros- og detailsalg), NGO'er, medlemmer af forskellige organer og forskningsinstitutter – deltog aktivt i de forskellige møder.

Der var mange deltagere, og der kom en række konstruktive bemærkninger fra alle interessegrupper repræsenteret på mødet.

På mødet i Vigo deltog et stort antal repræsentanter fra dybhavsfiskeriet og industriflåderne samt fra forarbejdningssektoren. Mødet i Barcelona fokuserede mere på kystfiskeriets og

middelhavsflådens problemer. Mødet i Las Palmas behandlede de særlige problemer, der er forbundet med fiskeri i meget afsidesliggende regioner, som er meget afhængige af fiskeri i marokkansk farvand.

I Cadiz blev der også givet udtryk for bekymring over flådens afhængighed af aftalen med Marokko. Endelig ridsede man på mødet i Madrid alle de ideer op, der var kommet frem på det sidste, og indlæggene fokuserede fortrinsvis på de aspekter, som Kommissionen er nødt til at inddrage i et forslag i forbindelse med revideringen af Rådets forordning nr. 3760/92, f.eks. adgang til 6/12-milezonen

De vigtigste spørgsmål, der blev taget op på mødet i San Sebastian, var TAC- og kvoteordningen, fiskeriindsats og de flerårige udviklingsprogrammer, fiskeriaftaler, joint ventures, ensartet kontrol og ensartede sanktioner.

Drøftelserne kan sammenfattes således:

Adgang til 6/12-milezonen

- På møderne fremgik det, at sektoren ikke vil tage den gældende ordning op til debat. Repræsentanter fra dybhavsflåden nøjedes med at tilkendegive sin teoretiske holdning til ophævelsen af de gældende restriktioner.

Adgang til Nordsøen og Shetlandskassen

- Mange talte for fri adgang til Nordsøen og for ophævelse af alle former for beskyttede zoner bortset fra de tilfælde, hvor der er videnskabeligt belæg for, at en begrænset adgang er nødvendig.

TAC og kvoter, individuelle omsættelige kvoter og relativ stabilitet

- På møderne i Barcelona, Cadiz og Madrid blev der stillet forslag om indførelse af TAC for flere beslægtede arter i Middelhavet.
- Hvad TAC angår, kom der følgende forslag:
 - at der lægges større vægt på fiskeriindsats og tekniske foranstaltninger og mindre vægt på TAC, så man sikrer en bedre bevarelse og forvaltning af ressourcerne.
 - at der laves en ordning, der er lettere at kontrollere. For eksempel giver fiskeriindsats bedre mulighed for at foretage en samlet kontrol, end det er tilfældet med fiskeredskaber, størrelsessortering og især TAC.
- Hvad individuelle omsættelige kvoter angår, talte repræsentanter fra kystfiskeriflåden imod en ordning, som de mener kun gavner store virksomheder, der kan skaffe kapital til at købe fiskerirettigheder. Fortalerne for ordningen mener, at individuelle omsættelige kvoter gør det nemmere for virksomhederne at beregne deres investeringer og omkostningseffektiviteten.

Genudsætning og forsigtighedsstrategien

- Hvad genudsætning angår, var flertallet imod den gældende ordning. Man erkendte, at kontinentalsoklen i Middelhavet er begrænset, og at ressourcerne nemt bliver opbrugt, men man tog afstand fra genudsætning.

- Den generelle holdning var, at genudsætning skaber ligegyldighed hos fiskerne. For eksempel fanges der i gydetiden flere fisk til genudsætning, end der fanges målfisk. Når muligheden for genudsætning findes, opfordrer det til fiskeri uden at skelne. Obligatoriske midlertidige fiskestop i gydetiden blev foreslået som en alternativ løsning.
- Et andet forslag var at indføre TAC for flere arter, især i Middelhavet. Man ønsker også større fleksibilitet med hensyn til kvoteudveksling mellem landene, hvilket desuden kunne fremme bevarelsen af relativ stabilitet, som denne defineres og fordeles på nuværende tidspunkt.
- Fortalerne for den gældende genudsætningsordning fremfører som argument, at det er dyrere og vanskeligere for fiskerne at skulle tage sig af den “forbudte” fangst, indtil de kommer i havn. Der er ikke plads nok på bådene til både last og genudsætningsfisk, og under visse omstændigheder er genudsætning uundgåelig og en naturlig del af fiskeriet.

Fiskeriindsats og de flerårige udviklingsprogrammer

- Hvad Middelhavet angår, var der kritiske røster med hensyn til hensigtsmæssigheden af ophugning af skibe. En midlertidig eller permanent lukning af zoner ville være mere hensigtsmæssig.
- Der var ønsker om forskning på området og indførelse af krav om mere selektive fiskeredskaber. Det blev foreslået, at producenterne uddannes, så den første fase af forarbejdningen kan foregå hos dem, og de får den merværdi, der fremkommer ved det første salg, som kompensation for produktionstab.
- Holdningen til indførelsen af hvileperioder er overvejende positiv.
- Nødvendigheden af at tage hensyn til andre fællesskabsregler (sundhed og hygiejne, sikkerhed om bord på fartøjer m.m.), når bådens tonnage fastsættes, blev også taget op.
- I Vigo blev det foreslået, at de flerårige udviklingsprogrammer kun skulle bibeholdes for de dele af flåden, hvor en omstrukturering er påkrævet.
- Endelig opfordrede man indtrængende Kommissionen til at sikre, at der iværksættes sanktioner mod medlemsstater, der ikke overholder de flerårige udviklingsprogrammer.

Miljø

- På De Kanariske Øer gjorde man opmærksom på havbundens ødelæggelse på grund af byggeri med relation til turisme. Man opfordrede til oprettelse af flere havreservater.

Internationalt samarbejde og fiskeriaftaler

- Man mener, at Kommissionen bør:
 - forhandle om og indgå aftaler i nye områder, f.eks. Brasilien og Indonesien m.fl.
 - prioritere førstegenerationsaftaler.
 - markere sig mere inden for internationale organisationer (FAO, GFCM) så den kan pålægge fartøjer, der fører bekvemlighedsflag, den samme fiskeriindsats som fællesskabsflåden, hvad angår bevarelse af ressourcer osv.

- sikre, at de nye medlemsstater får samme adgang inden for rammerne af aftalerne indgået med Grønland og Norge.
- Blandt de tanker, der blev givet udtryk for på møderne, bør navnlig følgende bemærkes:
- Repræsentanter fra industrifiskeriflåden afviste generelt det nye FIUF-forslag, som binder joint ventures til fiskeriaftalerne.
 - Det har konsekvenser for hele sektoren, når der indgås aftaler.
 - Kommissionen bygger sine forslag på oplysninger fra teoretiske eksperter, som giver et misvisende billede af de reelle forhold, i stedet for at lytte til den sektor, som berøres af den pågældende aftale.
- Det blev foreslået, at EU skulle tale med en stemme, men have flere stemmer under afstemninger. I denne forbindelse nævntes som eksempel, at der er organisationer, hvor Grønland og Saint Pierre et Miquelon har en stemme, dvs. samme antal som EU. Ligeledes bad man Kommissionen tillade, at medlemsstaterne går ind i organisationer, hvor EU fører optagelsesforhandlinger, på den betingelse at de trækker sig ud, så snart forhandlingerne om EU's medlemskab er afsluttet.
- Fagforeningerne efterlyste bedre social dækning under internationale aftaler.

Middelhavet

- Hvad regionalisering angår, foreslog forskellige organisationer og repræsentanter for de regionale myndigheder, der deltog i møderne i Barcelona, Cadiz og Madrid, at Middelhavet deles op i regioner, og der udarbejdes en fællesskabspolitik, der er regional frem for national.
- Der var også forslag om at udvide forskellige nabomedlemsstaters kontrol over farvandene ud over 12-milegrænsen, sådan som Spanien allerede har gjort, ligesom muligheden af at give alle fællesskabsfartøjer, der ønsker det, adgang til denne zone blev nævnt. Betingelsen skulle være, at de overholder den pågældende medlemsstats regler om tilladte fiskeredskaber, biologiske hvileperioder m.m.
- Hvad angår kontakt med tredjelande, der grænser op til Middelhavet, blev spørgsmålet rejst, om det er holdbart, at GFCM er det eneste forum for debat og samarbejde, og deltagerne gik ind for flere relationer til de forskellige nabostater.

Markeder

- I hele Fællesskabet gælder krav med hensyn til minimumsstørrelse, og fisk, der ikke må fanges, må heller ikke sælges, uanset hvor de stammer fra.
- Der bør findes en balance mellem fællesskabspræference og WTO-forpligtelser.
- Man efterlyste strengere kontrol af import og ligeledes oprettelsen af stærkere og mere homogene tværnationale producentorganisationer med henblik på harmonisering af det europæiske marked. Man ønskede større sammenhæng mellem markedspolitik og ressourcepolitik.

- Der hersker ikke enighed med hensyn til forslaget om at kræve, at alle fisk, der losses, går på auktion.
- Der er tilslutning til et kvalitetssegl for fællesskabsprodukter med et logo i retning af “fremstillet efter traditionelle metoder”.
- I Vigo ønskede man, at den fælles fiskeripolitik blev mere afbalanceret i fremtiden, og at den fælles fiskeripolitiks midler blev delt mellem flåden, forarbejdningssektoren og salgssektoren.
- Der var også forslag om at fremme sammenslutninger som den eneste metode til at skabe en homogen FMO og et fællesskabsmarked, der ikke er opsplittet og nationalt, som det er nu.
- Der bør være større integration og brug af markedet som et våben inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik, sådan som Island og Norge gør.
- Repræsentanter fra tunfiskerigruppen satte spørgsmålstegn ved anvendeligheden af den gældende udligningsstøtteordning.

Forskning

- Ud over den biologiske forskning bør forskning inden for alle aspekter af fiskeriet fremmes: forskning i den socioøkonomiske virkning af aktiviteterne, et bedre kendskab til de særlige problemer, der præger de enkelte økosystemer, forholdene mellem flere arter, mere forskning i nye genudsætningsmetoder, i udnyttelsen af andre havprodukter og i de muligheder, der findes for småfiskeriet osv.
- Man foreslog, at Kommissionen prøver at finde eksperter med en mindre akademisk og mere praktisk uddannelsesmæssig baggrund.

Den Rådgivende Komité for Fiskeri

- Ændringen af komiteen har fået kritik fra flere sider. Navnlig var der klager over, at komiteen kun kan forsyne Kommissionen med oplysninger og ikke må spille en aktiv rolle og stille forslag.

Akvakultur

- Repræsentanter for muslingeproducenterne anmoder om et europæisk akvakulturprogram og en fortegnelse over følsomme produkter, sådan som man har inden for landbruget.

Kontrol

- Den kontrol, der udøves af de nationale myndigheder, bør være lige for alle, uanset hvilket flag fartøjet fører. I San Sebastian var der forslag om harmonisering af sanktioner.

Andet

- Man ønskede en forenkling af fællesskabsreglerne, navnlig reglerne for kystfiskeriflåden.
- De nye inspektionsregler er blevet kritiseret, især kravet om opgivelse af fangstmængde for absolut marginale fangster.

- På alle møder fastholdt fagforeningerne nødvendigheden af at lægge større vægt på den fælles fiskeripolitiks sociale aspekter.
- I Vigo gav man udtryk for stor bekymring over forslagene om at regionalisere den fælles fiskeripolitik ved hjælp af en proces, som man mente i virkeligheden er en skjult renationalisering. Deltagerne gik ind for en fællesskabsfiskeripolitik med fælles ressourcer, flåder og FMO.

3.6. FRANKRIG

Mødet i Frankrig fandt sted den 19. maj 1999 i Paris. Repræsentanter fra næsten alle sektorens grene samt adskillige lokaludvalg deltog i mødet, der foregik i en meget konstruktiv atmosfære.

Adgang til interne ressourcer/forvaltning og bevarelse af ressourcer

- a) Alle talere gik ind for bevarelse af status quo, hvad angår adgang til 6-12 milebæltet.

Repræsentanter fra Guyana talte indtrængende mod, at rejetrawlere (industrifiskeri) har adgang til områder med en dybde på under 30 m, da man i så fald vil udsætte denne ressource for en stor risiko.

- b) Det anbefales, at den gældende ordning med begrænset adgang til Nordsøen opretholdes, så bestanden ikke udsættes for større pres.

Repræsentanter for fiskeriarbejderne opfordrede til, at man blev opmærksom på industriaffaldet i Nordsøen og imødegik problemet, da det er en væsentlig årsag til den svigtende tilgang til erhvervet.

- c) Hvad Shetlandskassen angår, var deltagerne på mødet tilsyneladende positive over for en bevarelse, for nogles vedkommende på grund af den virkning, den har på ressourcebevarelsen, og for andres vedkommende af politiske årsager.

- d) TAC- og kvoteordningen var ifølge deltagernes vurderinger i princippet den mest hensigtsmæssige ordning, og man mente, den burde bevares.

Visse forbedringer mentes dog at være påkrævede: metoderne til kontrol af ordningens anvendelse bør forbedres væsentligt. TAC bør baseres på et solidt videnskabeligt grundlag, og derfor kræves også en intensivering af forskningen.

Nogle af deltagerne opfordrede til, at man undgik alt for store kvoteudsving fra det ene år til det andet, så ordningen bliver nemmere at forstå for alle inden for sektoren. Desuden mente de samme deltagere, at kvoteudvekslingerne mellem medlemsstaterne og først og fremmest mellem producentorganisationerne bør være mere fleksible, men under de nationale myndigheders kontrol.

Der blev også udtrykt modstand mod flerårige TAC, da de ville medføre dårlig forvaltning af ressourcerne.

- e) Alle talere på mødet gav udtryk for modstand mod de individuelle omsættelige kvoter.

Nogle af deltagerne var ikke imod individuelle kvoter, hvis formål er at skabe større ansvarlighed hos alle inden for sektoren og give dem et bedre overblik, så de bedre kan

tilpasse deres fiskerikapacitet til de tildelte kvoter. Det blev foreslået, at disse kvoter blev forvaltet kollektivt, eventuelt inden for erhvervsorganisationernes rammer.

Man var dog enige om modstanden mod omsættelige kvoter, da de medfører, at kvoterne koncentrerer hos et lille antal virksomheder og øger presset på fiskeriet.

f) Princippet om relativ stabilitet fik bred tilslutning.

Man gjorde opmærksom på nogle spørgsmål vedrørende ressourceforvaltningen i Kanalen:

Det blev påpeget, at Kanalen er et område med mange arter, hvor 80% af ressourcerne ikke er omfattet af Fællesskabets kvoteordninger, og som udnyttes af kystfiskere. Det vil derfor være hensigtsmæssigt at sikre, at fiskeriindsatsen ikke bevæger sig hen imod Kanalen, når andre zoner bliver tømt. Fiskeriet i Kanalen bør også foregå inden for rammerne af en decentraliseringsproces, hvad angår ressourceforvaltning, til gavn for regionale kystorganisationer.

Andre talte kystfiskernes sag vedrørende den direkte konkurrence, de får fra industrifiskeri i 6-milezonen.

En NGO kom med et indlæg om ressourceforvaltningen i Lionbugten. På baggrund af, at havet uden for de territoriale farvande nu er åbent for alle både, og at et eventuelt mislykket udfald af forhandlingerne om en fiskeriaftale mellem EU og Marokko kunne flytte rundt på de spanske flotiller i Middelhavet og således skabe ubalance i hele farvandet, anbefalede den, at man indfører en territorial model, hvad angår fiskeriforvaltning og beskyttelse, som indbyggerne ved bugten skal gennemføre med videnskabelig støtte.

g) De flerårige udviklingsprogrammer blev kritiseret for ikke at have nået de opstillede mål. En organisation fra Middelhavet gjorde opmærksom på, at de flerårige udviklingsprogrammer havde en negativ indvirkning på jobsituationen, og at mangelen på ledig kW og de bådpriser, der er en følge heraf, gjorde det meget svært for unge at komme ind i faget.

Internationale aftaler og eksterne ressourcer

- Det blev understreget, at fiskeriaftaler ikke bør anspore til ansættelse af lavtlønnet arbejdskraft på fællesskabsbåde. Visse sociale lovbestemmelser bør overholdes på både, der fører en medlemsstats flag, og bør desuden indgå i alle aftaler undertegnet af Fællesskabet.
- Nogle talere kritiserede udplyndringen af farvandene omkring de lande, som Fællesskabet har indgået fiskeriaftaler med.
- Andre fastholdt, at de fiskeriaftaler, der er indgået med AVS-landene, og som er af samme type som aftalerne vedrørende fiskeri med tunbåde, har fremmet en egentlig lokal udvikling i disse stater og forsyner fællesskabsmarkedet til forbrugervenlige priser.
- Endelig var der nogle, der ønskede, at fagfolk sad med ved forhandlingsbordet sammen med Kommissionen, når der var tale om aftaler med tredjelande.

Markedet for fiskeriprodukter

- Producentorganisationerne gav udtryk for bekymring med hensyn til opretholdelsen af Fællesskabets toldmæssige beskyttelse og kontrollen af de eksterne fællesskabsgrænser. Overordnet set har fællesskabsproducenterne stadig ret til fair konkurrence, selv om en globalisering af markedet for produkter fra havet er uundgåelig.
- Andre krævede, at arter, som er af stor betydning for regionen, og navnlig skaldyr, som ikke kan henføres under akvakultur, i modsætning til, hvad GD XIV hævder, medtages i bilag IV til FMO-reglerne (f.eks. kammuslinger).
- Repræsentanter for auktionslederne mente, at globaliseringen og liberaliseringen af markedet vil betyde en kolossal stigning i antallet af direkte handelsaftaler, som alt for ofte er undtaget fra de regler, der gælder for aftaler om offentlige indkøb.
- Deltagere fra Guyana udtrykte bekymring over konkurrencen i Martinique og Guadeloupe på grund af forarbejdede produkter fra Surinam og Brasilien, som ikke er underlagt de samme begrænsninger som forarbejdningsindustrien i Fællesskabet.
- Hvad angår informering af den endelige forbruger, burde man sørge for at oplyse produkternes oprindelse (især ved at skelne mellem fællesskabsoprindelse og eksterne kilder) og de anvendte fremstillingsmetoder.

Rationalisering- og støtteforanstaltninger for fiskeriet

- På baggrund af de store investeringer, der skal foretages i fiskerisektoren, blev nødvendigheden af en strukturpolitik påpeget, især med henblik på fornyelse af den aldrende flåde og for at give unge mulighed for at gå ind i faget.
- Nogle mente, at flådens overkapacitet ikke kan reduceres blot med en mindskelse af maskineffekt, og at det vil være gavnligt at finde alternative metoder til forvaltning af fiskeriindsatsen inden for rammerne af subsidiaritetsprincippet (f.eks. nedsættelse af arbejdstiden).
- Repræsentanter for rederne gik imod det forslag om strukturel regulering, der er til behandling i Rådet. Der blev rejst spørgsmål om, hvilke muligheder der faktisk ligger i selve reformplanerne, da de er en vedvarende kilde til juridisk usikkerhed.
- Nogle anmodede om, at der blev taget hensyn til middelhavsfiskeriets særegenheder, og om at forvaltningen af fiskeriindsatsen blev givet tilbage til de lokale fiskere.

Kontrol

- Der var bred enighed om, at man var nødt til at harmonisere og styrke håndhævelse af kontrol og anvendelse af sanktioner i alle medlemsstater for at sikre lige vilkår for alle fiskere i hele Fællesskabet.
- Nogle mente, at kun Kommissionen var i stand til at sikre større retfærdighed og ensartede forhold på fællesskabsplan, hvad angår håndhævelse.

Beslutningsproces

- Det var en almindelig opfattelse, at fagfolk i langt større omfang bør deltage i beslutningsprocessen, måske i form af en eller anden skriftlig procedure, som via større gennemsigtighed garanterer, at der gennemføres en høringsprocedure i god tid, inden der træffes beslutninger.

Forskning

- Repræsentanterne for rederne mener, at der er for lidt koordinering mellem videnskabsmænd i de forskellige medlemsstater.
- Nogle ønskede, at der foretages undersøgelser af vandmiljøkvaliteten, efter at der er sket en forringelse af vandkvaliteten, som kan medføre forbud mod markedsføring af visse akvakulturprodukter.

Akvakultur

- Nogle mente, at FMO-reglerne ikke passer til akvakultursektorens behov. Dette taler for, at man overvejer en sektorspecifik FMO for akvakultur.

Andet

- En organisation beklagede meget, at der ikke er taget højde for kvinders rolle i fiskeriet i dag.

3.7. IRLAND

Der blev afholdt tre møder i Irland: i Cork den 22. september 1998, i Dublin den 24. september 1998 og i Donegal den 28. september 1998.

Repræsentanter for de irske fiskeres hovedorganisationer, forarbejdningsindustrien, salgsbranchen, akvakultursektoren og forskningsområdet deltog i møderne. Deltagerne bifaldt Kommissionens initiativ til "at komme ned på græsrodsniveau" og udveksle synspunkter med branchen, skønt der var en del skepsis med hensyn til, om det kunne lade sig gøre at få indført ændringer i den fælles fiskeripolitik,

Debatten kan sammenfattes som følger :

Adgang til farvande og interne ressourcer

- Der blev opfordret til en udvidelse af 6/12-milezonen hovedsagelig af bevarelsesmæssige årsager. Nogle organisationer forlangte også genoprettelse af den irske kasse. Den grundlæggende tanke var, at aktiviteterne udført af flåder, der ikke kommer fra regionen, er mindre ansvarlige og mindre bæredygtige. Man mente også, at irske fiskere burde have en større andel af "deres egne" fiskeressourcer.
- Fiskerimønstret har ændret sig hos fartøjer fra andre medlemsstater, som har fiskerirettigheder i de interne farvande, og irske fartøjer til nærfiskeri er oppe imod store fartøjer fra andre medlemsstater. Reglerne bør ændres i overensstemmelse hermed.

- Irske fiskere kan ikke fiske i bestemte områder i en bestemt tidsperiode, mens andre stater kan. Dette er et misforhold, som der bør gøres noget ved.
- Flertallet af fiskernes organisationer ønskede en ændring af de fordelingsnøgler, som er grundlaget for relativ stabilitet, således at de afspejler de nuværende fiskeriaktiviteter i Irland. De begrundede deres holdning i, at fiskeriaktiviteterne af historiske årsager lå på et lavt niveau, da Irland kom med i Fællesskabet, men at de har udviklet sig siden og nu blokeres af en for lav andel, især af ressourcer i den irske eksklusive økonomiske zone (EEZ).

Forvaltning og bevarelse af ressourcer

- Forvaltningsordningen er overcentraliseret. Der bør i stedet gennemføres en kystforvaltningsordning/regional forvaltningsordning. Sektoren mente, at det ville føre til en højere grad af ansvarlighed og i højere grad motivere til at følge reglerne, hvis de blev iværksat på dette plan.
- Der var kritik af forsinkelserne i beslutningstagningen på fællesskabsniveau. Der bør oprettes en mekanisme, der giver mulighed for en hurtig vedtagelse af bevarelsesforanstaltninger, når det er nødvendigt.
- Behovet for beskyttelse af bestandene blev kraftigt fremhævet. Foranstaltninger som lukkede zoner, fiskeriperioder eller øget maskestørrelse bør fremmes.
- De gældende regler om genudsætning bør kasseres.

Internationale aftaler

- Man kritiserede den procentdel af EU's budget, der er afsat til fiskeriaftaler, som kun gavner nogle af medlemsstaterne.

Markeder

- Den toldfri import fra tredjelande blev kritiseret, fordi den medfører, at priserne trykkes på det europæiske marked.

Andet

- Irske fiskere og forarbejdningsindustrien ønskede tilskud til transportudgifterne, som er højere end i andre medlemsstater på grund af Irlands beliggenhed i Fællesskabets udkant. De hævdede, at de var i samme situation som andre fjerntliggende regioner, der drager fordel af en særlig fællesskabsstøtte.
- Ledsageforanstaltninger: Der bør gøres noget på det sociale område og vedrørende arbejdsvilkår.
- Småfiskeri bør modtage mere støtte både fra De Europæiske Fællesskaber og fra de nationale myndigheder.
- Kystzoneplanlægning: subsidiaritetsprincippet bør anvendes her.

- Kontrol: Der var stor tilslutning til, at kontrollen styrkes og ensrettes i hele Fællesskabet. Kommissionens beføjelser bør øges i denne henseende.
- Forskning: Der bør tages hensyn til fiskernes synspunkter i videnskabelige vurderinger, så resultaterne bliver mere acceptable for dem. Mekanismerne til udveksling af informationer bør forbedres. Fiskerne hævdede, at deres erfaringer ofte viser, at bestandenes tilstand er bedre end den, videnskabsfolkene rapporterer om, og at de ikke udfører tilstrækkelige aktiviteter på lokaliteterne.
- Beslutningsprocessen: Fiskerne må nødvendigvis inddrages mere. Der mangler informationer om de socioøkonomiske virkninger af de beslutninger, der bliver truffet. Der vil herved kunne opnås større overholdelse af reglerne.
- Akvakultursektoren kritiserede endnu en gang manglen på støtte fra Kommissionen til denne sektor.

3.8. ITALIEN

Der blev afholdt tre møder i Italien: i Civitavecchia den 1. juni 1999, i Ancona den 3. juni og i Palermo den 7. juni 1999

Repræsentanter for de italienske fiskeres hovedorganisationer, forarbejdningsindustrien, akvakultursektoren og de videnskabelige sektorer, ikke-statslige miljøorganisationer og fagforeninger var til stede ved møderne.

De vigtigste punkter drøftet på møderne var:

Middelhavet:

- Der var bred tilslutning til den tanke, at fiskeriet i Middelhavet er af en “særlig beskaffenhed”, og til ideen om underområder i Middelhavet, f.eks. fiskeriet i Adriaterhavet, fiskeriet omkring Sicilien osv. Under henvisning til en sådan “særlig beskaffenhed” efterlyste den italienske sektor en specifik politik for disse underområder, hvad angår tekniske foranstaltninger, mindstestørrelser osv.
- Behovet for en egentlig fælles politik for Middelhavet blev kraftigt fremhævet på de tre møder som et middel til at løse visse spørgsmål, f.eks. adgang til farvande og grænselinjer.
- Et ledemotiv på de tre møder har været opfattelsen af, at EU-flåden bliver uretfærdigt behandlet sammenlignet med flåder fra tredjelande, der fisker i Middelhavet.
- Den italienske sektor nægter at anvende skrappe regler end de regler, der anvendes af konkurrenterne (enten fra nabolande som Tunesien eller Libyen eller fra tredjelande, der fisker i Middelhavet).
- Når EU forhandler samarbejdsaftaler med middelhavslandene, bør det tages hensyn til fællesskabsflådens fiskeriinteresser. De internationale aftaler med middelhavslande bør stå åbne for alle medlemsstater, hvad aftalen med Marokko ikke gør.
- EU bør kunne “eksportere” begrebet ansvarligt fiskeri i Middelhavet og gennemtvinge dette via de regionale organisationer (ICATT, GFCM). Den italienske sektor efterlyser en

mulighed for, at Italien kan få lov til at løse sine problemer direkte med tredjelande som Kroatien.

- Sektoren er tilhænger af midlertidige joint ventures og blandede selskaber med deres naboer i middelhavsområdet.

Fiskeriindsats og flerårige udviklingsprogrammer:

- Man var imod den nuværende definition af fiskeriindsats. Kommissionen fokuserer selv mere på nedskæring af kapaciteten end på nedskæring af aktiviteten.
- Der var stor opbakning til et midlertidigt ophør af aktiviteter, der finansieres via statsstøtte. Inden for småfiskeri er ejeren og besætningen ofte enten de samme personer eller nært beslægtede. Der blev anmodet om støtte til besætningen, hvis der ikke kan gives støtte til ejeren.
- Der blev henvist til problemer, som skyldes italienske administrative procedurer, først og fremmest i forbindelse med ansøgninger om støtte til endeligt ophør af aktiviteter og til tilladelser til at starte dambrug. At flåden er villig til at skære ned på kapaciteten og opfylde målene i de flerårige udviklingsprogrammer, ses tydeligt på antallet af ansøgninger, som stadig venter på svar.

Bevarelsesforanstaltninger

- Der fremkom klager over den nuværende TAC for tunfisk og den nuværende kvoteandel. Med hensyn til tunfisk blev det påpeget, at mens Fællesskabet skærer ned på sin flåde, forøger tredjelande som f.eks. Tunesien, deres flåde og deres fangster. Sektoren klagede over tilstedeværelsen af fartøjer, der sejler under bekvemmelighedsflag, og fartøjer fra tredjelande, som ikke respekterer ICATT's regler.
- I Palermo kritiserede fiskerne også "spadare"-forbudet, fordi man mente, det var farligt for bestanden af sværdfisk. Ifølge dem er 70% af fangsten med "palangare" (det fiskeriudstyr, der erstatter "spadare") under mindstemålet.
- Fiskerne bad om, at der indføres et begreb som "af særlig kulturel karakter" i EU-lovgivningen. En sådan "særlig karakter" kunne betyde, at de ikke behøvede at anvende visse bestemmelser, eller at de måtte fiske med et bestemt "traditionelt" udstyr eller bestemte "traditionelle" metoder.
- Omkring tekniske foranstaltninger blev det nævnt, at der er visse uoverensstemmelser mellem fællesskabslovgivning og national og regional lovgivning (for Siciliens vedkommende). Dette medfører mangel på gennemsækelighed og vanskeligheder med håndhævelse af bestemmelserne.
- Der er modstand mod de nuværende regler for mindstemål, som ikke tilgodeser de særlige forhold i Middelhavet (70% af flåden er kystgående, der er høj arbejdsløshed, det er meget vanskeligt at omstille småfiskeri, fejlslagning af "piano-spadare").

Andet

- Ledsageforanstaltninger: Fiskeriregioner er som regel fattige områder uden alternative beskæftigelsesmuligheder. Derfor er støtte til uddannelse af fiskerne påkrævet.

- Kontrollen bør forbedres. Landinger af fangster bør centraliseres på særlige landingssteder, samtidig med at det kontrolleres, at der ikke landes fangster andre steder på kysten.
- Markeder: Sektoren går ind for kvalitetsmærkning, som skelner mellem friske og forarbejdede produkter og indeholder oplysninger om, hvor og hvornår produktet er fanget. Der bliver behov for støtte til at hjælpe fiskerne med at indføre en sådan ny ordning og med at beholde merværdien, når de selv står for det første salg. Der er også anmodet om støtte til forbedring af de sundhedsmæssige forhold ved håndteringen af fisk om bord. Målet er at give forbrugeren et kvalitetsmærke fra det øjeblik, fisken fanges. Det blev også nævnt, at auktioner i Italien trænger til modernisering.
- Miljø: Der er anmodet om fællesskabsrammer vedrørende forureningen af havene.
- Forskning: Der bør forskes i, hvilke konsekvenser turismen langs kysterne har for fiskeriet. Der er nødt til at herske velvilje mellem forskerne og fiskerne, så man får de rigtige data og kan fastlægge, hvilke zoner og perioder der skal lukkes for fiskeri, og senere vurdere resultaterne af en sådan lukning.
- Akvakultur: Markedet tilskynder til, at der fremstilles varer med en højere værdi. Sektoren bør derefter udvikles og gå sammen med forarbejdningsindustrien. Forskningen bør også beskæftige sig med mere økologiske metoder og med forudsigelser af markedstendenser. De kommende fællesskabsregler bør i højere grad tage hensyn til den økonomiske virkelighed og problemerne i akvakultursektoren.

3.9. NEDERLANDENE

Den 20. april 1999 blev der afholdt et møde i Noordwijk .

Repræsentanter fra de hollandske fiskeres hovedorganisationer, handelsbranchen, den videnskabelige sektor, ikke-statslige miljøorganisationer, fagforeninger og nationale myndigheder var til stede ved mødet. Deltagerne bifaldt Kommissionens initiativ til "at komme ned på græsrodsniveau" og udveksle synspunkter med branchen. Stemningen bar præg af en åben og positiv debat.

De vigtigste forslag kan sammenfattes således:

Adgang til farvande og ressourcer/ Bevarelse og forvaltning.

- Opbakning til opretholdelse af den nugældende 6/12-milezone.
- Nødvendigt med en beslutning om de arter i Nordsøen, som ikke er TAC-regulerede, og om problemet med bifangster af TAC-regulerede arter i forbindelse med fiskeri af arter, der ikke er fastsat kvote for.
- Opbakning til den nuværende TAC- og kvoteordning.
- Med hensyn til genudsætning kom forskellige synspunkter til udtryk:
 - Behov for klarere og enklere regler vedrørende genudsætning og behov for at prøve nye fiskemetoder (såsom elektrofiskeri af fladfisk).

- Behov for at lade fiskerne oprette deres egen ordning og lande alle deres fangster. Ordningen med de individuelle omsættelige kvoter er den bedste måde at begrænse genudsætning på.
- Modstand mod den nuværende definition af forsigtighedsstrategien. Tilslutning til gennemførelse af særlige foranstaltninger til særlige problemer.
- Modstand mod den nuværende definition af fiskeriindsatsen. Maskineffekt har ingen indflydelse på fiskerikapaciteten.
- Modstand mod ordningen med de flerårige udviklingsprogrammer. Flåden er allerede skåret ned til en fornuftig størrelse.
- Opbakning til indførelse af en ordning med “lukkede områder/tidsperioder” til at kontrollere overfiskning i stedet for en stram ordning som de flerårige udviklingsprogrammer.
- De flerårige udviklingsprogrammer bør tage nye betragtninger med i de endelige målsætninger, som for eksempel fremme af økologisk fiskeri, miljøbeskyttelse osv., således at en vis afvigelse fra målene for flådeindskrænkning kan accepteres under forudsætning af, at andre mål er opfyldt.

Andet

- Der blev opfordret til, at kontakten mellem videnskabsmænd og fiskere forbedres for at undgå de nuværende uoverensstemmelser og opnå øget økonomisk støtte til forbedring af kvaliteten i forbindelse med dataindsamlingen;
- Der blev anmodet om mere uddannelse til unge fiskere og til fiskere i almindelighed i ny teknik og nye fiskeredskaber;
- Man gjorde opmærksom på, at EU og andre medlemsstater bør se på det hollandske samforvaltningssystem, da giver flåden mulighed for at få overskud uden yderligere indskrænkninger i kapaciteten. Det er en kendsgerning, at Nederlandenes fiskerierhverv er en økonomisk bærbar aktivitet. Det fremmer fiskernes ansvarlighed og opmærksomhed over for fiskeriproblemer.

3.10. ØSTRIG

Høringerne i Østrig fandt sted den 18. og 19. marts 1999 i Waidhofen (Waldviertel) og i Wien. Der var en meget konstruktiv atmosfære. Man bifaldt den indsats, Kommissionen gør for at høre sektoren. Eftersom Østrig ikke har adgang til havet, var høringerne i det store og hele begrænset til at omhandle akvakultur, indlandsfiskeri og forarbejdningsindustrien.

I lyset af den kommende strukturfondsreform understregede alle repræsentanterne for akvakultursektoren betydningen af, at den nuværende strukturpolitik fortsættes for at garantere stabile rammer, der giver mulighed for mellemlang og langsigtet planlægning af investeringer og konkurrencedygtig produktion især i betragtning af den kommende udvidelse mod øst og i betragtning af, at den østrigske akvakultur hovedsagelig består af små familiebrug.

I den forbindelse rejste man spørgsmålet, om det var muligt at få støtte til udgifter til anskaffelse af brugt maskineri (hovedsagelig maskiner til behandling, transport og udgravning (til damme), som dem, der i en vis udstrækning bruges i andre sektorer).

Repræsentanterne for akvakultursektoren udtrykte bekymring over den kommende udvidelse af Fællesskabet mod øst, hvor fællesskabsmarkedet, især det østrigske, vil blive oversvømmet med langt billigere akvakulturprodukter med oprindelse især i Den Tjekkiske Republik, Ungarn, Polen og Slovenien. Disse ansøgerlande vil have fordelen af langt gunstigere produktionsbetingelser (f.eks. meget lave lønninger, billige produktionsfaktorer, hygiejne-, kvalitets- og miljønormer, der endnu ikke svarer til Fællesskabets, osv.) En lang overgangsperiode med dispensationer for ansøgerlandene vil derfor være til stor skade for den østrigske akvakultur.

Rester fra medicin, som fiskene får i ansøgerlandene, vil udgøre et særligt problem. I denne sammenhæng blev der rejst spørgsmål om den tjekkiske sundhedskontrols pålidelighed og mulighederne for at gribe ind, hvis der bliver opdaget uregelmæssigheder. Vedrørende prisforskellen for karper fra Østrig og karper fra ansøgerlandene gjorde repræsentanterne for akvakulturområdet opmærksom på behovet for at opretholde en referencepris.

Hvad angår revision af strukturforordningen og indlandsfiskeriets støtteberettigelse, ønskede repræsentanter for ministeriet, at muligheden blev bibeholdt, og sagde, at der ville komme en formel anmodning om dette.

Efter en meget detaljeret præsentation af markedssituationen for fiskerivarer i Østrig, vendte debatten sig mod følgende emner: importen fra lande uden for Fællesskabet, den nye "markedsregulering", ængstelsen omkring de østeuropæiske landes tiltrædelse og listeriaproblemet.

En repræsentant for forarbejdningsindustrien kritiserede det forhold, at importen fra visse lande (f.eks. Polen) hverken vil blive belagt med told eller omfattet af passende kontrol (kvantitet og kvalitet) i modsætning til Fællesskabets eksport til disse lande.

Omkring de østeuropæiske landes tiltrædelse gav repræsentanterne for forarbejdningsindustrien udtryk for stort set den samme bekymring som repræsentanterne for akvakultursektoren, idet de understregede nødvendigheden af så vidt muligt at undgå overgangsperioder for at undgå konkurrenceforvridning.

En repræsentant for forarbejdningsindustrien gjorde ministeriet og Kommissionen opmærksom på, at de østrigske sundhedsmyndigheder anvender langt strammere restriktioner ved deres sundhedskontrol af røgede lakseprodukter, end der anvendes i andre medlemsstater, nemlig "nul tolerance" i analyser for forekomst af listeria. Dette er i modstrid med fællesskabsretten.

3.11. PORTUGAL

I. Lissabon - den 9. februar 1999

Mødets deltagere omfattede repræsentanter for de portugisiske myndigheder samt repræsentanter for fiskeriet, akvakultur og miljøorganisationer.

Der var en meget konstruktiv atmosfære på mødet. Den portugisiske sektors deltagelse denne gang var langt væsentligere end i den første fase af høringsprocessen.

Adgang til interne farvande og ressourcer

- Langt størstedelen af de repræsenterede organisationer var tilhængere af at beholde de nuværende begrænsninger inden for 12-milebæltet. To organisationer bad om, at zonen blev udvidet til henholdsvis 24 og 50 sømil.
- Man havde den holdning, at begrænsningerne af adgangen til Nordsøen var uretfærdige og diskriminerende. Erhvervsorganisationerne bakkede op om en ophævelse af alle adgangsbegrænsninger gældende fra 2003.
- Ordningen med TAC og kvoter er værdifuld, men utilstrækkelig. Fordelingsnøglerne bør ændres på baggrund af den aktuelle situation, da Europa i dag ikke kan sammenlignes med det Europa, der eksisterede, da disse nøgler blev fastlagt.
- Relativ stabilitet blev betragtet som et grundlæggende aspekt af den fælles fiskeripolitik. Kun en af sammenslutningerne sagde, at den gik ind for individuelle omsættelige kvoter.

Forvaltning og bevarelse af ressourcerne

- Forvaltning og bevarelse af ressourcerne kræver et ansvarligt fiskeri, men den måde, fiskerne aflønnes på, er uforenelig med kravene om ansvarligt fiskeri, som kun kan finde sted, hvis der er tale om ansvarlig handel. Der bør indføres ens sanktioner for den samme type overtrædelser, da det ellers vil give en stærk følelse af uretfærdig behandling.
- Der bør foretages en undersøgelse af miljøet, især forureningens indvirkning på ressourcerne.
- De flerårige udviklingsprogrammer bør overholdes nøje. Medlemsstater, der undlader at følge dem, bør straffes. Bruttoregisterton bør være den eneste godkendte måleenhed, da det er meget vanskeligt at måle i kW i praksis. Man må ikke glemme de sociale aspekter. Producentorganisationer bør have en mere ansvarsfuld rolle, eftersom de er inddraget i forvaltningen af ressourcerne og spiller en rolle i regulering af fiskeriindsatsen. Dette vil kræve støtte "ikke kun af finansiell art", men fra alle involverede parter.
- De nuværende regler om genudsætning bør ifølge de organisationer, der var repræsenteret, afskaffes. Fordelene ved at afskaffe dem vil være større end ulemperne.
- Begrebet fiskeriindsats kan ikke anvendes rent teknisk i forbindelse med fiskeri med sardinod.
- Fiskeriinspektionen skal have de nødvendige ressourcer, hvis den skal fungere effektivt.

Internationalt samarbejde og fiskeriaftaler

- Fiskeriet bør omfattes af de almindelige handels- og samarbejdsaftaler. Nogle få organisationer var af den opfattelse, at aftaler om blandede selskaber ikke var brugbare. Der bør arbejdes på at få nye fiskeriaftaler i stand med andre ikke-medlemslande, som kan give adgang til ressourcer. De gældende aftaler bør styrkes.

Markedet for fiskerivarer

- Anvendelsen af tilbagekaldelsesmekanismer bør rationaliseres. Markedet kontrolleres af mellemmand. Der bør etableres foranstaltninger for at forhindre denne form for kontrol. Sundhedskontrollen bør øges, og normerne for mærkning bør gøres så strenge og omfattende som muligt.

Støtte - Strukturer

- Repræsentanter fra sardinindustrien efterlyste støtte til oprettelse af en kontraktordning, til opbevaring og til kompensationsforanstaltninger for at opveje den liberaliserede import af marokkanske sardiner på dåse.
- Skibsrederne og skibsbygningsindustrien forstod ikke helt begrebet fiskerikapacitet i forbindelse med fiskeriindsats. Skibsredernes sammenslutninger betragtede fornyelse af flåden som nøglen til at sikre fremtiden for branchen sammen med kvalitetsprodukter og en forbedring af sundheds- og sikkerhedsforholdene om bord på fiskerifartøjerne. De udtrykte bekymring for, at de nye regler ville kunne bringe fremtiden for det portugisiske fiskerierhverv i fare, idet der foreslås mindre omfattende støtteforanstaltninger til flåden, end der er fastlagt i forordning (EF) nr. 3699/93.

Forskning

- Internationalt samarbejde og udvekslinger af videnskabsmænd bør udvikles og fremmes. Der bør være mere gennemsigtighed i den videnskabelige rådgivning. Der bør skabes tillid mellem branchen og videnskabsmændene. Akvakultur bør spille en vigtig rolle i fremtiden og må derfor ikke forbigås.

II. Ponta Delgada – Azorerne – den 23. februar 1999

Deltagerne på mødet var: de portugisiske myndigheder og repræsentanter for fiskeriet, akvakulturområdet og miljøorganisationer.

Mødet foregik i en meget konstruktiv atmosfære med en vidtspændende debat, hvor der blev luftet synspunkter omkring udviklingen af den fælles fiskeripolitik, især fremmede flåders adgang til EEZ, omkring forvaltningen af hovedbestandene i øhavet (tun og sværdfisk), om den nødvendige hjælp til modernisering af flåden og havnefaciliteterne og til overvågning og kontrol af fiskeriaktiviteterne osv. De særlige kendetegn forbundet med at være en afsidesliggende region og POSEIMA's vigtighed for Azorerne blev også fremhævet og anset for at være af grundlæggende betydning for regionen.

Adgang til interne farvande og ressourcer/ Forvaltning og bevarelse af ressourcerne:

- Flertallet af de tilstedeværende ønskede bevarelse af de nugældende restriktioner inden for 12-milezonen.
- Repræsentanter for skibsrederne og andre organisationer bad om, at den maritime zone under "Azorernes jurisdiktion" omdannes til en egentlig beskyttet zone ved Azorerne.
- Organisationerne bad endvidere om en egentlig regulering af sportsfiskeri.

Markedet for fiskerivarer

- Sundhedskontrollen skal skærpes.
- Repræsentanter for producentorganisationen og erhvervssammenslutningerne mente, at der på grund af det meget begrænsede antal lokale købere bør indføres en kontraktordning med støtte fra Fællesskabet.

Støtte - Strukturer

- Repræsentanter for skibsredernes sammenslutning mente, at en modernisering af kystfiskeriflåden (over 700 fartøjer) var af afgørende betydning, hvis man ville sikre erhvervets fremtid. De havde den holdning, at tunfiskeriflåden bør erstattes af fartøjer, som er mere tidssvarende på det sundheds- og sikkerhedsmæssige område.
- De mente også, at der bør gives støtte til uddannelse af unge fiskere.

Forskning

- Nogle videnskabsmænd udtrykte bekymring for, at “undersøgelsesprojekterne” ville blive stoppet. De mente, at det ville blive meget vanskeligt at finde de nødvendige midler til udvikling af de grundlæggende undersøgelser, der kræves for at få et solidt kendskab til de marine ressourcer og deres afbalancerede udvikling i miljøet.

Overvågning

- Alle organisationerne anså det for tvingende nødvendigt, at overvågningen af fiskeriet i EEZ og af havnene i øhavet organiseres og udvikles på en hensigtsmæssig måde. Dette bør også omfatte forurening i EEZ, blandt andet forårsaget af olietankere, der passerer gennem området.

III. Funchal – Madeira – den 25. februar 1999

Deltagerne i mødet var de portugisiske myndigheder og repræsentanter for fiskeriet, akvakulturområdet og miljøorganisationer.

Der blev drøftet følgende hovedemner: adgang til farvande, forvaltning og bevarelse af ressourcerne, fiskeriaftaler og joint ventures/blandede selskaber, den fælles markedsordning, POSEIMA og strukturpolitikken.

Adgang til interne farvande og ressourcer

- Medlemmer af erhvervsorganisationerne og andre organisationer ønskede, at den nuværende ordning med restriktioner inden for 12-milezonen fortsat skal gælde og om muligt udvides til en præference-fiskerizone på op til 50 sømil.
- De bad også om en egentlig regulering af sportsfiskeri og ønskede det betragtet som en egentlig erhvervsmæssig aktivitet knyttet til turisme.

Forvaltning og bevarelse af ressourcerne

- Genudsætninger bør undgås og i stedet landes til forarbejdning til fiskemel.

- Repræsentanter for skibsrederne anmodede om forbud mod tunfiskeri i Middelhavet i ynglesæsonen.

Fiskeriaftaler

- Organisationerne var af den opfattelse, at politikken for fiskeriaftaler har stor betydning. Flertallet af skibsrederne gik ind for blandede selskaber, især med AVS-landene, og betragtede dem som en metode til at hjælpe branchen ud af en vanskelig situation ved at sikre forsyninger til industrien og skaffe arbejde til fiskerne.

Markedet for fiskerivarer

- Repræsentanter for konserver- og forarbejdningsindustrien som helhed anså vanskelighederne med at skaffe forsyninger af råmaterialer som det største problem. De anmodede Kommissionen om at overveje at give tilladelse, under POSEIMA, til import af tun fra ikke-medlemslande som en undtagelse, når der ikke kan skaffes tun i Madeira og på EU-markedet.

Støtte – Strukturer

- Eftersom flåden ikke er udstyret til industrifiskeri, mente repræsentanter for skibsrederne, at støtte til modernisering er af afgørende betydning og ligeledes støtte til installering af udstyr, der giver mulighed for opbevaring af fangsten om bord (nedkølings- og indfrysningssystemer).
- De var af den opfattelse, at ældre fartøjer skal erstattes med nye, men hvis dette vil medføre en indskrænkning i bruttoregisterton, vil det være uacceptabelt, da det i så fald bliver nødvendigt at skære ned på antallet af fiskere om bord. På Madeira afhænger rentabiliteten af fartøjer, der fisker med stang og line, helt af antallet af fiskere.
- Organisationerne mente, at der også bør ydes støtte til erhvervsuddannelse, især til unge fiskere.

Overvågning

- Organisationerne anså det for at være af afgørende betydning, at overvågningen af fiskeriet i EEZ ved Madeira organiseres og udvikles rigtigt. Det kan gøres ved at anvende passende instrumenter og faciliteter, og dette vil kræve økonomisk hjælp.

3.12. FINLAND

Der blev afholdt et møde i Helsinki (7.5.1999)

Deltagerne repræsenterede alle de forskellige dele af landets fiskerisektor og var meget aktive under mødet, idet de støttede den finske sektors særlige beskaffenhed, både geografisk set (Østersøens særlige beskaffenhed) og i kraft af det generelle aktivitetsmønster.

Repræsentanter fra akvakultursektoren og grossisterne gav udtryk for deres skuffelse over, hvad de opfattede som, at sektoren svigtes af dem, der styrer den fælles fiskeripolitik, og af beslutningstagerne. De mener, at den fælles fiskeripolitik burde omfatte handel med fisk og

akvakultur på lige fod med fiskeriaktiviteter. Man efterlyste på det kraftigste en mere positiv holdning til akvakultur hos Kommissionen.

Følgende hovedpunkter/forslag kom ud af dette møde:

Bevarelse og forvaltning

- Den fælles fiskeripolitik bør holde de laks, der gyder i Finske Bugt, uden for kvoteordningen.
- Finland bør have en større kvote af østersølaks.
- De flerårige udviklingsprogrammer er meget stive og tager ikke hensyn til de særlige forhold i Finske Bugt og Botniske Bugt. De flerårige udviklingsprogrammer bør være mere fleksible og give mulighed for at indsætte nye fartøjer.
- Genudsætningsproblemet bør løses på regionalt plan.
- Der er et uopsætteligt behov for at løse problemet med de skader, som påføres fiskere og dambrug af sæler og søfugle. Der bør indføres en kompensationsordning for sådanne skader.

Internationalt samarbejde

- Der er et stærkt ønske om en aftale med Rusland, som vil kunne udvide de finske fiskeres fiskerimuligheder. Politikken for internationale aftaler bør være til gavn for alle medlemsstater.

Akvakultur

- Dumpingen af norsk laks og regnbueørred har skabt alvorlige problemer. Fællesskabets reaktioner har indtil videre været svage. Situationen truer det finske akvakulturerhvervs konkurrenceevne.

Markeder

- Der findes næsten ingen producentorganisationer i Finland. Den fælles markedsordning bør også støtte andelsforetagender, som er den mest anvendte form i Finland.

Rationalisering- og støtteforanstaltninger

- Strukturpolitikken bør også fastsætte foranstaltninger i tilfælde af økonomisk krise som den, der opstod for nylig i Rusland, og som havde kraftige negative indvirkninger på den finske branche.
- Der er behov for at indføre foranstaltninger, der kan være med til at tiltrække unge fiskere til branchen.
- Der skal gives strukturstøtte til køb af fiskerirettigheder og redskaber, til oplysning og uddannelse, til investeringer med henblik på at opfylde miljøkrav inden for akvakultur osv.

Andet

- Man understregede betydningen af lystfiskeri og fiskeriturisme i Finland.

- Der bør forskes i de skader, der forårsages af sæler.
- Der er behov for omfattende kampagner til fremme af forbruget af fisk.

3.13. SVERIGE

Der blev afholdt et møde i Göteborg (4.5.1999)

Nogle organisationer udtrykte generel støtte til høringsprocessen og til markedsføringspolitikken.

Andre var imidlertid kritiske og skeptiske over for høringsprocessen og gav udtryk for, at de støttede nationale løsninger og strategier i forbindelse med den fælles fiskeripolitiks problemer.

Repræsentanter fra forarbejdningsindustrien gav udtryk for deres velkendte ønske om, at Det Europæiske Fællesskab garanterer adgangen til råmaterialer.

Vedrørende særlige spørgsmål blev følgende drøftet:

Adgang til farvande og ressourcer/ Bevarelse og forvaltning

- Man gav udtryk for støtte til bevarelse af den gældende ordning med 6/12-milezonen.
- Der var opbakning til lokale forvaltningsplaner og udvikling af fiskeriet ved at inddrage lokalsamfundene.
- Der blev gjort opmærksom på nødvendigheden af, at Kommissionen får bedre kendskab til særlige nationale/regionale forhold og forvaltningsmodeller.
- Der var opbakning til en mindre centraliseret og mere fleksibel fælles fiskeripolitik, som kunne reagere hurtigt på lokale problemer og særlige forhold.
- Der var opbakning til forbedrede tekniske foranstaltninger og selektive fiskeredskaber.

Internationalt samarbejde

- Der blev udtrykkeligt gjort opmærksom på nødvendigheden af at tage hensyn til tredjelandenes behov, hvad angår lokalt kystnært fiskeri, under forhandlinger om bilaterale fiskeriaftaler.
- Man fremhævede nødvendigheden af at skære ned på budgettet til de internationale aftaler til fordel for andre fællesskabsaktioner i forbindelse med den fælles fiskeripolitik.

Markeder

- Nogle gav udtryk for støtte til FMO-forslaget, mens andre deltagere rettede stærk kritik mod dette, idet de ikke var tilfredse med de roller, som Kommissionens forslag gav producentorganisationerne. I Sverige benytter man en helt anden fremgangsmåde, og Kommissionens forslag tager kun hensyn til nogle landes synspunkter.

- Nogle fremhævede, at det er umuligt at sikre både et frit marked og tryghed for fiskerne på grund af de begrænsninger, der bliver pålagt i en international sammenhæng (WTO).
- En repræsentant for en privat organisation udtrykte tilfredshed med forbrugerbeskyttelsesbestemmelserne i Kommissionens forslag.

Rationalisering- og støtteforanstaltninger

- Der blev opfordret til, at trawlere kommer ind under støtteordningerne, ved at grænsen hæves fra 12 m til 15 m, samt opfordret til bedre koordinering af de forskellige strukturprogrammer.
- Nogle deltagere understregede også værdien af programmer som PESCA samt de vanskeligheder, som visse afsidesliggende regioner i Nordsverige har med at få støtte, fordi der er tale om små spredtliggende samfund.

Andet

- Man opfordrede til at lette arbejdsbyrden på fiskerne i forbindelse med indsamling af oplysninger, og at undgå begrænsning af støtten til forskning.

3.14. DET FORENEDE KONGERIGE

Der blev afholdt fire møder i Det forenede Kongerige. Der gøres opmærksom på, at organisationernes deltagelse var meget høj under den første fase af høringen (spørgeskemaet).

Kommissionen havde modtaget grundige besvarelser af spørgeskemaet fra 49 organisationer og sammenslutninger, som repræsenterede alle dele af fiskerisektoren og alle hjørner af Det forenede Kongerige.

Disse besvarelser indeholdt også originale og detaljerede forslag især omkring bevarelse og forvaltning af ressourcerne. For eksempel har hele debatten om regionalisering/decentralisering af den fælles fiskeripolitik sin oprindelse i forslag, der stammer fra Det forenede Kongerige.

I betragtning af de meget udtømmende og detaljerede besvarelser af spørgeskemaet var debatten på de regionale møder i Det forenede Kongerige måske mindre grundig, end den havde været i de medlemsstater, hvor deltagelsen i første fase af høringen var lavere.

Drøftelserne var dog alligevel meget livlige og konstruktive. Spørgsmål som adgang til farvande og ressourcer, bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger samt regionalisering eller decentralisering af den fælles fiskeripolitik var hovedpunkterne for drøftelserne på møderne i Det forenede Kongerige.

Organisationerne i Det forenede Kongerige er generelt imod yderligere adgang til 6/12-milezonen/Nordsøen/Shetlandskassen. Dog støtter den største nationale sammenslutning af fiskerorganisationer en nedlæggelse af Shetlandskassen.

Der var også udbredt støtte til en regionaliseret/decentraliseret fælles fiskeripolitik.

De vigtigste bemærkninger, der kom frem på møderne, kan sammenfattes i følgende:

I. Aberdeen –7. oktober 1998 (Øst- og Nordskotland)

Adgang til farvande og ressourcer

- Deltagerne rejste spørgsmål omkring den retslige situation i forbindelse med adgang til 6/12-milezonen/Nordsøen/Shetlandskassen efter 2002: Branchen er bekymret for, at nye fiskere vil få adgang til de territoriale farvande og Nordsøen, og at den relative stabilitet måske ændres.

Bevarelse og forvaltning

- Der var omfattende drøftelser vedrørende genudsætning og om fordelene ved den norske ordning.
- Der blev også talt om de virkninger, eksplosionen i sælbstanden har på fiskeriet.
- Der blev stillet krav om:
 - en forhøjelse af hummerkvoten vest for Skotland,
 - en revision af de gældende kriterier for de flerårige udviklingsprogrammer (man anmodede om en mekanisme, der giver adgang til strukturmidler for bestemte dele af flåden, som har nået deres individuelle mål, også selv om de overordnede nationale mål ikke er nået).
- Der var støtte til zoneopdelt eller regional fiskeriforvaltning.

Andet

- Vedrørende akvakultur henviste deltagerne til de skriftlige besvarelser.
- Man opfordrede til en forenkling af strukturprogrammerne.
- Der blev også rejst spørgsmål vedrørende aftalen med Norge og dennes funktion.
- Kommissionens redegørelse om den retslige situation vedrørende adgang til farvande og ressourcer efter 2002 beroligede tilhørerne.

II. Glasgow –9. oktober 1998 (Vestskotland)

I Glasgow blev følgende hovedemner taget op:

Adgang til farvande og ressourcer

- Adgang til 6/12-milezonen: man opfordrede til udvidelse af zonen. Derudover efterlyste nogle af deltagerne en permanent ordning og en gennemgang af de historiske rettigheder i 6/12-milezonen.
- Fremtiden for den relative stabilitet efter 2002 var ligeledes til debat.

Bevarelse og forvaltning

- Man ønskede større fleksibilitet i forvaltningen (tidstro lukninger/korttidslukninger), og der var stor opbakning til en regionalisering af den fælles fiskeripolitik.
- Der var anmodninger om adgang til strukturmidler, når målene i de flerårige udviklingsprogrammer ikke opfyldes (forslag om en opdeling af de flerårige udviklingsprogrammer i regionale enheder, således at dele af en national flåde ikke kan holde andre dele af flåden, som har opfyldt deres mål, som “gidsler”).
- Repræsentanter fra nogle af miljøgrupperne ønskede en indarbejdelse af OSPAR-konventionen og habitatdirektivet i den fælles fiskeripolitik og en undersøgelse af, hvilke muligheder Kommissionens demonstrationsprogram vedrørende forvaltning i kystområder giver den fælles fiskeripolitik.

Andet

- Nogle deltagere kritiserede den manglende konsekvens med hensyn til anvendelsen af bøder i De Europæiske Fællesskaber.
- Man anmodede om adgang til strukturmidler til installering af FOS-systemet og modernisering af kystflåden.
- Endelig blev fiskernes muligheder for at bidrage til forskningen fremhævet.

III. London –13. oktober 1998 (England og Wales)

Mange af deltagerne kritiserede den fælles fiskeripolitik og Kommissionen for manglende gennemsigtighed. Nogle påstod også, at hele den fælles fiskeripolitik, i modsætning til hvad Kommissionen hævder, vil “gå ned” i 2002, også den relative stabilitet.

Der blev også spurgt om, hvilken vægt Kommissionen tillægger de forskellige ideer, som branchen er kommet med.

Blandt andet følgende spørgsmål blev rejst i London:

Adgang til farvande og ressourcer

- Adgang til 6/12-milezonen: man anmodede om en løsning på fiskernes bekymringer nu, ikke i 2002, enten med en udvidelse af 12-milegrænsen eller ved at den nuværende delvise ophævelse gøres til en permanent ordning.
- Shetlandskassens fremtid: Den har ingen biologisk berettigelse og bør ophæves.
- Adgang til Nordsøen og problemet med genudsætning, som vil blive resultatet af fri adgang til denne zone. Der var modstand blandt deltagerne mod yderligere adgang til Nordsøen for nye fiskere.

Bevarelse og forvaltning

- Nogle deltagere kritiserede TAC- og kvoteordningen (f.eks. er mindstestørrelserne for små).

- Der var stor støtte til de nuværende restriktioner for adgang til farvande og til en regionalisering/centralisering af den fælles fiskeripolitik.
- Der var krav om ændringer af den nuværende filosofi/metodologi i de flerårige udviklingsprogrammer (anmodning om en revision af betingelserne, grundlaget og tallene i de nuværende flerårige udviklingsprogrammer) og forslag om motivationsfremmende udbetalinger til belønning af fiskere, der anvender fiskeredskaber, som er bedre, end loven kræver.

Andet

- Det blev understreget, at der ikke er lige vilkår i De Europæiske Fællesskaber, hvad angår håndhævelse, og at Kommissionen må fremme yderligere harmonisering.
- De negative konsekvenser af EF-aftalerne for de lokale befolkninger blev fremhævet. Nogle deltagere var også bekymret for, at flere spanske fartøjer ville komme ud i fællesskabsfarvandene, når aftalen mellem EU og Marokko ikke fornys.
- Overreguleringen af markedsområdet og forskelle med hensyn til anvendelse og håndhævelse af sundhedsbestemmelser i Fællesskabet blev også fremført som kritik af den fælles fiskeripolitik.

IV. Belfast -16. oktober 1998 (Nordirland)

Mødet i Belfast fokuserede på specielle lokale/regionale problemer i den nordirske fiskerisektor og på spørgsmålet om regional/lokal decentraliseret forvaltning.

Der blev udtrykt tvivl om, hvor stor vægt Kommissionen ville tillægge høringerne og fiskernes synspunkter.

Følgende hovedsynspunkter kom frem:

Adgang til farvande og ressourcer

- Haag-præferencerne havde katastrofale følger for det lokale erhverv og bør kasseres. Deltagerne kritiserede kraftigt den manglende gennemsigtighed i forbindelse med indførelsen og fortolkningerne af Haag-præferencerne.
- De fremsatte krav omfattede videreførelse af restriktionerne for adgang til farvande, ophør af de "midlertidige foranstaltninger" i Douglaskassen, tilladelse til at fange kuller i Det Irske Hav, fordi der er rigeligt med fisk i området, ophævelse af Shetlandskassen osv.

Bevarelse og forvaltning

- Det er en almindelig opfattelse, at beslutningsprocessen i Fællesskabet ligger alt for langt væk fra fiskerne. Der var opbakning til regionalisering af forvaltningen.
- På grund af den centraliserede forvaltningsproces mangler den fælles fiskeripolitik den fornødne fleksibilitet, for at den kan reagere hurtigt på specielle situationer på lokalt/regionalt plan. Når der er rigeligt med fisk på en fiskeplads, bør fiskerne have lov til at fiske der (f.eks. sild og kuller i Douglaskassen og Det Irske Hav).

- Den rådgivning, Fællesskabet får fra videnskabeligt hold, er ofte mangelfuld, fordi fiskernes synspunkter ikke tages i betragtning.
- Der er ikke lige vilkår overalt i Det Europæiske Fællesskab, hvad angår håndhævelse.
- De flerårige udviklingsprogrammer lider mange nederlag (urealistiske mål, der tages ikke højde for det teknologiske forskydningsfænomen, alderselementet mangler i udligningen, bureaukratisk holdning).
- Begrænsningerne vedrørende dage på havet er ikke praktiske og bør kasseres.

BILAG I

ANVENDTE FORKORTELSER

FIUF:	Finansielt instrument til udvikling af fiskeriet
NGO'er:	Ikke-statslige organisationer
GFCM:	Det Almindelige Råd for Fiskeriet i Middelhavet
FOS:	Fartøjsovervågningssystem
WTO:	Verdenshandelsorganisationen
EEZ:	Eksklusiv økonomisk zone
ICCAT:	Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet
POSEIMA:	Særligt program for Madeira og Azorerne som følge af disse regioners afsides beliggenhed og økarakter

BILAG II

SPØRGESKEMA

Indledning

I forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur fastsættes i artikel 14, stk. 2, at Kommissionen senest den 31. december 2001 forelægger Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om fiskeriets situation i EU og om gennemførelsen af nævnte forordning. På grundlag af denne rapport beslutter Rådet inden den 31. december 2002, hvilke nødvendige tilpasninger der må foretages, især med hensyn til artikel 7 (Shetlandskassen), og vedtager de bestemmelser, der kan være en følge af ordningerne i artikel 6 (adgang til 6/12 sømil).

Efter Kommissionens opfattelse er det vigtigt nu at gå i gang med overvejelserne om de ændringer, der skal foretages i den fælles fiskeripolitik i år 2002. Disse overvejelser vil imidlertid ikke blive begrænset til en gennemgang af de spørgsmål, der er direkte nævnt i forordning 3760/92: Kommissionen ønsker at udnytte fristen år 2002 til at iværksætte en bredt anlagt overvejelse om de ændringer, der bør foretages i de forskellige dele af den fælles fiskeripolitik for at imødegå de udfordringer, den står overfor.

Overvejelserne om den fælles fiskeripolitik efter år 2002 berører ikke de reformer, der allerede er undervejs. Nogle af disse er snævert knyttet til fiskeri, navnlig i markedssektorerne (Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om fremtiden for fiskerivarer i EU) og kontrol (Meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om udviklingen i kontrollen i den fælles fiskeripolitik), medens andre vedrører alle fællesskabspolitikker (reformen af strukturfondene - Agenda 2000).

Det gælder om at igangsætte en åben og konstruktiv debat med alle de parter, der er berørt af fiskeriet i EU i alle etaper og på alle niveauer. Inddragelse af alle medvirkende i fiskerisektoren er hovedelementet i den metode, som Kommissionen agter at anvende.

Vedlagte spørgeskema er første etape i overvejelserne om den fælles fiskeripolitik efter år 2002. Det har til formål at give Dem lejlighed til at udtrykke Deres synspunkter om de forskellige elementer i den fælles fiskeripolitik, uden at der dog er tale om en afstemning. Svarene på spørgeskemaet vil gøre det muligt for Kommissionen at gøre sig bekendt med de vigtigste ønsker og tanker i fiskerisektoren og hos de øvrige hørte parter, som skal indgå i overvejelserne om den fælles fiskeripolitik efter år 2002.

Efter denne første analyse vil de hørte parter få lejlighed til at uddybe debatten om den fælles fiskeripolitik efter år 2002 på møder, som Kommissionen vil afholde i alle medlemsstaterne fra september 1998, inden den forelægger sine forslag for Rådet og Europa-Parlamentet.

Det er ikke obligatorisk at besvare alle de stillede spørgsmål. **Deres organisations navn og hjemland bedes tilkendegivet i svarene.**

Svarene skal sendes **inden den 15. april 1998** til følgende adresse:

Europa-Kommissionen
Generaldirektoratet for Fiskeri (GD XIV-1)
Rue de la Loi 200
B-1049 Bruxelles.

SPØRGESKEMA

1. Generel vurdering af den fælles fiskeripolitik

- 1.1. *Mener De generelt, at den fælles fiskeripolitik har nået sine mål?*
- 1.2. *Hvilke hovedmål bør der efter Deres mening opstilles for den fælles fiskeripolitik efter år 2002?*

2. Adgang til EU's egne farvande og ressourcer

- 2.1. For øjeblikket er adgangen til en zone på 6/12 sømil (kystmedlemsstatens territorialfarvand) i princippet forbeholdt kyststatens fiskere. Hvis Rådet ikke træffer nogen beslutning inden den 31. december 2002, forsvinder dette element i den fælles fiskeripolitik.

Mener De, at dette element i den fælles fiskeripolitik bør opretholdes og hvorfor? I benægtende fald, hvad er da Deres argumenter for, at lade det forsvinde?

- 2.2. Tiltrædelsesakterne fra 1985 og 1994 indeholder en overgangsordning for de tiltrædende landes adgang til visse EU-farvande (Nordsøen). Den 31. december 2002 ophører denne overgangsordning.

Hvilken ordning bør efter Deres mening gælde for adgangen til disse farvande fra denne dato?

- 2.3. I den såkaldte Shetlandskasse er adgangen begrænset i kraft af en licensordning. Formålet med denne ordning er at beskytte visse arter, som er af særlig betydning i regionen, og som er biologisk følsomme på grund af den måde, de udnyttes.

Har denne ordning efter Deres mening nået sit mål? Mener De, at ordningen bør opretholdes efter den 31. december 2002?

- 2.4. Ordningen med TAC (samlede tilladte fangstmængder) blev udarbejdet som et middel til at begrænse udnyttelsesgraden for fiskebestandene.

Mener De, at dette mål er blevet nået? Hvilke andre instrumenter kunne bringes i anvendelse?

- 2.5. Kvoterne tildeles for øjeblikket af Rådet til medlemsstaterne, som derefter fordeler dem blandt fiskerne eller fiskerorganisationerne. Det er fra tid til anden blevet foreslået at fordele kvoterne direkte til fiskerorganisationerne eller til fiskerne selv, som derefter vil kunne udveksle dem indbyrdes ("ITQ-systemet": individuelle omsættelige kvoter).

Mener De, at ITQ-systemet ville indebære flere fordele i forhold til det nuværende kvotesystem? Hvori ville de vigtigste vanskeligheder bestå i forbindelse med indførelsen af et sådant system? Hvis dette ITQ-system blev indført, hvem skulle så efter Deres mening kontrollere omsætningen og anvendelsen af kvoterne?

- 2.6. Ved fordelingen af kvoterne mellem medlemsstaterne skal der tages hensyn til princippet om relativ stabilitet, ifølge hvilket en fast procentsats opretholdes for hver medlemsstat i denne fordeling. Medlemsstaterne kan udveksle deres kvoter under deres eget ansvar.

Mener De, at dette princip indebærer en rimelig fordeling af fiskeressourcerne, og at det sikrer, at fiskerisektorens behov opfyldes? Hvilke argumenter har De for eller mod dette princip?

- 2.7 Skal formlerne for tildeling af kvoterne revideres? Hvordan?

3. Forvaltning og bevarelse af ressourcerne

- 3.1. For at undgå snyderi forpligter de nugældende tekniske foranstaltninger fiskerne til at genudsætte den fisk, som de ikke har tilladelse til at fange og opbevare om bord på fiskerfartøjerne.

Mener De, at de fælles regler om genudsætning bør opretholdes? Hvilke forbedringer eller alternativer foreslår De for at begrænse genudsætningen?

- 3.2. Iagttagelse af forsigtighed indebærer, at der ikke må gennemføres nogen fiskeriaktivitet, medmindre det bevises, at denne aktivitet ikke er til skade for miljøet.

Mener De, at en sådan forsigtig holdning bør ligge til grund for forvaltningen af fiskeressourcerne? Hvilke argumenter har De for eller mod?

- 3.3. Et af midlerne til at begrænse udnyttelsesgraden er forvaltning af fiskeriindsatsen, der er defineret ved to elementer: flåde kapacitet udtrykt i tonnage og kW og aktivitet udtrykt i antal dage i zonen. Denne ordning gælder i de vestlige farvande (vest for 4° W) og i Østersøen. De flerårige udviklingsprogrammer (FUP) er også et middel til at tilpasse fiskeriindsatsen til de disponible ressourcer.

Mener De, at de eksisterende instrumenter bidrager effektivt til at begrænse udnyttelsesgraden? Hvilke forbedringer eller alternativer foreslår De?

- 3.4. I de flerårige udviklingsprogrammer (FUP) fastsættes der tærskler hvad angår flådens kapacitet og fiskeriindsatsen med henblik på at reducere overkapacitetsproblemet.

Mener De, at dette system passer til de forfulgte mål? Hvilke forbedringer ønsker De eventuelt at foreslå?

- 3.5. Miljøvirkninger, der er skadelige for fiskeressourcerne, skyldes ofte menneskelige aktiviteter såsom landbrug, olieindustrier og minedrift samt søtransport. Visse aktiviteter i forbindelse med fiskeri kan ligeledes skade de marine økosystemer (genudsætning, fangster, som tages af mistede eller opgivne redskaber, fangster af andre arter, end dem, der fiskes efter, anvendelse af ødelæggende fangstmetoder).

Mener De, at der med den fælles fiskeripolitik tages tilstrækkeligt hensyn til miljøaspekterne? I benægtende fald, hvilke forbedringer foreslår De?

4. Internationalt samarbejde og fiskeriaftaler

- 4.1. Fiskeriaftalerne gør det muligt at opretholde EU-flådens traditionelle fiskeriaktiviteter. På indeværende tidspunkt har EU indgået fiskeriaftaler med lande i Afrika, Det Indiske Ocean, Nordatlanten, Østersøen og Argentina.

Mener De at den nuværende fiskeriaftaleordning er tilfredsstillende? Hvilke forbedringer ønsker De foretaget?

- 4.2. Visse fiskeriaftaler (f. eks. med Argentina og Grønland) giver mulighed for, at EU-parter og parter i det land, aftalen er indgået med, kan oprette blandede selskaber og midlertidige virksomhedssammenslutninger.

Mener De, at disse instrumenter er effektive og derfor bør udvikles yderligere? Hvilke forbedringer kunne man eventuelt foretage?

- 4.3. Går De ind for at udvide samarbejdet under aftalerne til at omfatte hele fiskesektoren (udvikling af partnerskabsforbindelser mellem EU- og tredjelandsvirksomheder)?

- 4.4. De regionale fiskeriorganisationer spiller en større og større rolle i de internationale fiskeriforbindelser. De har f. eks. ansvaret for bevarelse og forvaltning af fælles bestande og stærkt vandrende arter som tun og sværdfisk. Dette gælder NAFO og ICCAT. EU deltager i arbejdet i de fleste af disse organisationer som medlem og repræsenterer således alle medlemsstaternes interesser.

Hvad er Deres holdning til EU's tilstedeværelse i disse organisationer? Hvilke ændringer ønsker De at foreslå med hensyn til den rolle, EU skal spille i fremtiden i de regionale fiskeriorganisationer?

- 4.5. Mener De, at den fiskeripolitik, EU fører på internationalt plan, generelt er tilfredsstillende? I benægtende fald bedes De anføre grundene til utilfredsheden og foreslå forbedringer.

- 4.6. Der er på EU-niveau blevet vedtaget specifikke foranstaltninger til forvaltning af fiskeressourcerne i Middelhavet. EU har ligeledes i de senere år bestræbt sig på at fremme internationalt samarbejde om bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne i regionen.

Hvorledes vurderer De den hidtidige anvendelse af den fælles fiskeripolitik i Middelhavet? Hvilke forbedringer bør efter Deres mening foretages?

5. Markedet for fiskerivarer

- 5.1. Den fælles markedsordning for fiskerivarer bygger for øjeblikket på fire hovedelementer: handelsnormer, producentorganisationer, en prisordning og interventionsmekanismer. Kommissionen har i øvrigt for nylig forelagt en meddelelse om fremtiden for markedet for fiskerivarer i EU.

Hvorledes vurderer De den fælles markedsordnings funktion og effektivitet?

- 5.2. Hvilke mål mener De skal gælde for en fremtidig fælles markedsordning for fiskerivarer, og hvilke midler skal den råde over?

- 5.3. Forsyningen af markedet for fiskerivarer i EU er i høj grad afhængig af import, og markedet for fiskerivarer er nu globalt.

Mener De, at der i politikken for handel med tredjelande er tilvejebragt en tilfredsstillende ligevægt mellem markedets forsyningsbehov og nødvendigheden af fair konkurrence mellem de handlende i EU og i tredjelande?

På hvilke punkter mener De i benægtende fald, at handelspolitikken bør tilpasses for fiskerivarer under hensyntagen til de forpligtelser, der er indgået på internationalt niveau?

- 5.4. Hvilke andre kommentarer ønsker De mere generelt at fremsætte vedrørende markedet for fiskerivarer i EU?

- 5.5. Forbrugerne har ret til fiskerivarer, som overholder visse mindstenormer med hensyn til sundhed og kvalitet. De har ligeledes ret til tilstrækkelig information om fiskerivarernes kvalitet og oprindelse.

Mener De, at forbrugerinformationen vedrørende fiskerivarer er tilstrækkelig? Hvilke oplysninger mener de i benægtende fald er nødvendige for disse produkter (der kan i givet fald skelnes mellem ferske og forarbejdede varer)?

6. Foranstaltninger til rationalisering af og støtte til fiskeriet

- 6.1. For øjeblikket ydes der gennem det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF) hovedsagelig støtte til investeringer i fiskerisektoren, fra flåden over akvakultur og forarbejdning til handelsleddet.

Er støtten til flåden et effektivt instrument til reduktion af fiskeriindsatsen?

På hvilke områder bør der efter Deres mening primært ydes støtte?

- 6.2. FIUF-forordningen indeholder nogle ledsageforanstaltninger (førtidspensionering og præmier for at forlade erhvervet).

Mener De, at denne type foranstaltninger svarer til sektorens behov? Mener De, at de bør udvikles yderligere?

- 6.3. Man siger ofte, at der må tages skyldig hensyn til fiskeriets interesser i de mangfoldige anvendelser af kystzonen.

Hvorledes kan man integrere kystfiskeriet i planlægning og udvikling af kystzonerne?

Skal EU deltage på dette område og med hvilke midler?

- 6.4. Betydningen af det bidrag, som det ikke-industrielle fiskeri og nærfiskeriet yder med hensyn til beskæftigelse, indkomst og sikkerhed for fødevarerforsyning er bredt anerkendt.

Hvorledes kan man efter Deres mening støtte dette fiskeri på EU-niveau og med hvilke midler?

7. Horisontale spørgsmål

- 7.1. I det nuværende system påhviler fiskerikontrollen hovedsagelig medlemsstaterne. Det siges ofte, at medlemsstaterne har forskellig praksis med hensyn til kontrol.

Hvorledes kan kontrolforanstaltningerne efter Deres mening gøres mere effektive?

- 7.2. Forvaltningen af fiskeressourcerne indebærer beslutninger, som træffes på grundlag af videnskabelig analyse. Fiskeriforskningens rolle er således meget vigtig og i konstant udvikling sammen med den fælles fiskeripolitik's behov.

Hvorledes kan man sikre maksimal effektivitet af forskningsindsatsen på nationalt niveau og EU-niveau? Hvilke prioriteter bør EU efter Deres mening have inden for fiskeriforskning?

- 7.3. *Hvorledes kan man styrke samarbejdet mellem forskerne og fiskerierhvervet? Hvilke forbedringer mener De skal foretages med hensyn til udveksling af information og udbredelse af forskningsresultaterne?*

- 7.4. Der er konstateret lakuner med hensyn til indsamling af de basisoplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af den fælles fiskeripolitik.

Hvilke foranstaltninger foreslår De til forbedring af mekanismerne for indsamling af data og fremsendelse heraf til de kompetente instanser?

- 7.5. Akvakultur betragtes som et middel til fremme af diversificering af indkomster og fødevarertilførsler. Det må sikres, at ressourcerne anvendes ansvarligt, og at de skadelige virkninger på miljøet og lokalsamfundene reduceres mest muligt.

Med hvilke midler mener De, at EU kan bidrage til en ansvarlig udvikling af akvakultur på EU-niveau?

- 7.6. Gennemsigtighed i EU's beslutningsproces og fiskerisektorens aktive deltagelse er to aspekter, som er af stor betydning for sektoren.

Hvilke foranstaltninger foreslår De med henblik på at forbedre og sikre gennemsigtighed i beslutningstagningen? Hvorledes vil man kunne sikre, at sektoren knyttes nærmere til beslutningsprocessen?

- 7.7. *Er der andre aspekter af den fælles fiskeripolitik, som ikke er nævnt i spørgeskemaet, og som efter Deres mening fortjener at blive inddraget i debatten om den fælles fiskeripolitik efter år 2002?*

BILAG III

GENNEMGANG AF BESVARELSERNE AF SPØRGESKEMAET VEDRØRENDE DEN FÆLLES FISKERIPOLITIK EFTER 2002

ORGANISATIONER, DER HAR DELTAGET I HØRINGEN PÅ EUROPÆISK PLAN

1. **IUCN:** Den Internationale Union for Bevarelse af Naturen og Naturressourcerne

ESUSG: European Sustainable Use Specialist Group (Europæisk ekspertgruppe for bæredygtig udnyttelse)

Fiskeriarbejdsgruppe
2. **EBCD:** European Bureau for Conservation and Development (Europæisk kontor for bevarelse og udvikling). Besvarelsene var identiske med besvarelsene fra IUCN/ESUSG's fiskeriarbejdsgruppe.
3. **AIPCEE:** Foreningen af EF's Fiskeindustrivirksomheder
4. **EUROCOOP:** Europæisk Fællesskab af Brugsforeninger.
5. **CRPM:** Conference of the Peripheral Maritime Regions of Europe (Konferencen for Europas maritime marginalområder)
6. **GREENPEACE International**
7. **WWF,** afdelingen for europæisk politik
8. **ICSF:** International Collective in Support of Fish-workers (International støttegruppe for arbejdstagere i fiskerierhvervet)
9. **HIS:** Humane Society International (Internationale humanistiske selskab) - Europæisk afdeling. Bidraget herfra vedrørte kun spørgsmålet om drivgarn
10. **The Whale and Dolphin Conservation Society (Foreningen til hvalens og delfinens bevarelse)**

1. En overordnet vurdering af den fælles fiskeripolitik

1.1 Er målene i den fælles fiskeripolitik nået?

De fleste af de organisationer, der besvarede spørgeskemaet, er af den opfattelse, at den fælles fiskeripolitik ikke har nået sine mål. Problemer med at anvende reglerne og mangel på overvågning er de ting, der klages over i de fleste af besvarelsene.

Forarbejdningsindustrien fordømmer de kvantitative restriktioner og toldafgifter på råvarer og betegner dem som økonomiske handelshindringer.

Greenpeace fordømmer den manglende konsekvens i den fælles fiskeripolitik, især manglen på politisk vilje til at anvende forsigtighedsprincippet. ICSF efterlyser en hierarkisk struktur i den fælles fiskeripolitiks mål.

Kun CRPM kommer med en mere varieret vurdering, nemlig at de fleste af regionerne er af den opfattelse, at den fælles fiskeripolitiks mål i det store og hele er nået. Nogle regioner med kyster til Atlanterhavet mener, at de svage punkter i den fælles fiskeripolitik er manglen på tilstrækkelig kontrol og manglen på effektivitet i de socioøkonomiske foranstaltninger til fordel for de lokalsamfund, der er afhængige af fiskeriet.

1.2 Den fælles fiskeripolitiks vigtigste mål efter 2002:

- At sikre bæredygtigheden og forskelligheden i fiskeressourcerne og de maritime økosystemer i Fællesskabets farvande (WWF, AIP, Whale and Dolphin Conservation Society)
- At sørge for tilstrækkelige forsyninger til markedet og fiskeindustrien til rimelige priser (AIP)
- At fremme en tendens hen imod en regionalisering af den fælles fiskeripolitik (CRPM)
- At etablere en bæredygtig aktivitet, som bygger på forsigtighedsprincippet (Greenpeace, Whale and Dolphin Conservation Society)
- At fremme en højere grad af samordning mellem de forskellige fællesskabspolitikker, der eventuelt kunne have en indvirkning på fiskeriet, især strukturfonds- og forskningspolitikkerne (CRPM)
- At fremhæve de sociale aspekter af den fælles fiskeripolitik (ICSF)

2. Adgang til farvande og interne ressourcer

2.1 Adgang til 6/12-milegrænserne

Alle organisationer går ind for status quo.

Ifølge CRPM er alle regioner af den opfattelse, at foranstaltningen, hvis det er muligt, bør forlænges eller gøres permanent. Desuden bør der oprettes fiskeribeskyttelseszoner med fælles forvaltningsregler i kystlande/kystregioner.

ISCF går ligeledes ind for en forlængelse af foranstaltningen, så man kan beskytte de lokale økonomier, og anmoder om, at de lokale udvalg får større kompetence i forbindelse med administrationen af 6/12-milegrænserne.

Ikke-statslige miljøorganisationer fremhævede ordningens fordele for de bestande, der gyder i kystområder, og for lokalsamfundene.

2.2 Adgang til Nordsøen

Der var følgende kommentarer:

- Opretholdelsen af overgangsordninger vedrørende adgang for de lande, der tiltræder efter 2002, bør kun ske af hensyn til ressourceforvaltning eller af alvorlige, tvingende socioøkonomiske årsager (IUCN/ESUSG).
- Princippet om ikke-forskelsbehandling bør anvendes. Dette princip bør imidlertid modereres over for de nye medlemsstater, der ikke tidligere har fisket i visse zoner (CRPM).
- Beslutningen om nye medlemsstaters adgang til bestemte farvande inden for Fællesskabet bør træffes af de lokale og regionale fiskeriudvalg (ICSF).

2.3 Shetlandskassen

Et stort flertal af organisationerne er af den opfattelse, at Shetlandskassen bør opretholdes, og at denne model endogså kunne anvendes i andre regioner (WWF, CRPM, ICSF).

CRPM mener imidlertid, at der er alt for stort pres på fiskeriet, og at dette pres bør mindskes ved at nedskære antallet af licenser eller antallet af tilladte fiskedage. En enkelt region er dog imod Shetlandskassen.

IUCN/ESUSG efterlyser en videnskabelig evaluering, for at man kan afgøre, om foranstaltninger skal opretholdes, udvides eller stoppes.

2.4 TAC-ordningen

De fleste af organisationerne tvivler på, at TAC er en tilstrækkelig effektiv metode til at begrænse udnyttelsesgraden. De har følgende forbehold i denne sag:

- Opdelingen i nationale kvoter (CRPM)
- Den alt for store kløft mellem de videnskabelige anbefalinger og de tilladte kvoter (CRPM)
- Artsopdelingsmetoden (CRPM)
- Manglen på og problemerne med overvågning (IUCN/ESUSG, WWF)
- Det faktum, at fiskeriflåden i virkeligheden ikke er afpasset efter de eksisterende ressourcer (IUCN/ESUSG, WWF)
- Ordningen ansporer til spild og genudsætninger (Greenpeace, ICSF)
- Usikkerheden omkring ordningens videnskabelige grundlag og politiske kompromiser (AIP).

WWF anbefaler kraftigt, at der udpeges fiskeriforbudszoner ud over de eksisterende foranstaltninger, også med henblik på flådeindskrænkninger.

Efter Greenpeace's opfattelse skal ordningen suppleres med effektive bevarelses- og kontrolforanstaltninger.

2.5 Ordningen med individuelle omsættelige kvoter

Der er delte meninger i denne sag, men flertallet er imod en indførelse af individuelle omsættelige kvoter, fordi de fremmer koncentrationen af adgangsrettigheder til fiskebestandene hos nogle enkelte store foretagender (Greenpeace, ICSF).

AIP mener, at indførelsen af individuelle omsættelige kvoter vil føre til en mere professionel holdning hos fiskerne. IUCN/ESUSG antyder, at individuelle omsættelige kvoter er formålstjenlige ved flerartsfiskeri. CRPM er af den opfattelse, at den eneste "fordel" ved individuelle omsættelige kvoter ville være, at ansvaret lægges på producentorganisationernes skuldre i stedet for hos myndighederne.

Ifølge WWF vil fordelene udelukkende være af teoretisk karakter, fordi en ordning med individuelle omsættelige kvoter vil være vanskelig at håndhæve.

2.6 Princippet om relativ stabilitet

De fleste af organisationerne støtter princippet om relativ stabilitet. CRPM mener, at princippet om lige adgang ikke vil give mulighed for at beskytte fiskerisamfundenes interesser, ligesom det heller ikke vil tage hensyn til "historiske rettigheder". Ændringer i fordelingsnøglerne skal afspejle de nuværende mønstre i bestandene og fiskeriaktiviteterne.

Greenpeace beklager, at de politiske forhandlinger begunstigede de store fiskeriselskaber, og at de ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn til fiskersamfundenes interesser. ICSF opfordrer til, at de lokale udvalg inddrages i kvoteforvaltningen.

2.7 Kvotetildelingsformlerne

CRPM anfører, at langt de fleste af regionerne mener, at kvotetildelingsformlerne bør revideres, så de dels baseres på "historiske rettigheder", dels vil kunne tilpasses de tidsmæssige og geografiske variationer i ressourcerne. Der anbefales en periodisk revision af kvoterne, og at man giver de biologiske betingelser større vægt ved tildelingen af kvoter.

Greenpeace understreger, at fordelingen af ressourcerne bør ske på grundlag af miljømæssige og sociale, og ikke kun økonomiske kriterier.

3. Bevarelse og forvaltning af ressourcerne

3.1 Genudsætninger

Visse organisationer mener ikke, at et totalforbud mod genudsætninger i alle tilfælde vil være den rette løsning, når man ser på flerartsfiskeriet. Nogle organisationer opfordrer imidlertid til, at der anvendes bedre tekniske foranstaltninger og indføres zoner, hvor der er midlertidigt og/eller permanent forbud mod fiskeri, hvad angår bestemte arter, så man begrænser genudsætninger.

Greenpeace understreger, at målet bør være at mindske bifangster for at nedbringe genudsætninger. WWF beklager manglen på oplysninger fra medlemsstaterne om genudsætninger og mener, at den norske ordning har visse fordele.

Efter ICSF's opfattelse bør alt, hvad der fiskes, landes, som det er tilfældet i Norge. Whale and Dolphin Conservation society mener imidlertid, at den norske ordning opmuntrer til

overfiskeri med henblik på fremstilling af fiskemel. Problemet med bifangster af hvaler bør også imødegås snarest muligt.

3.2 Forsigtighedsprincippet

CRPM anfægter ikke anvendelsen af forsigtighedsprincippet; de anbefaler, at der iværksættes et sagligt tiltag baseret på forbedret forskning i de indbyrdes forhold mellem ressourcerne og miljøet og mellem fiskerimetoder og miljøet i forskellige fiskeriområder.

Ifølge nogle organisationer (AIP, ICSF) bør forsigtighedsprincippet anvendes i de tilfælde, hvor er videnskabelig usikkerhed.

Endelig kræver Greenpeace, WWF og Whale and Dolphin Conservation Society øjeblikkelig og fuldstændig anvendelse af forsigtighedsprincippet.

3.3 Forvaltning af fiskeriindsatsen

Efter de fleste organisationers opfattelse bidrager de nuværende instrumenter i virkeligheden ikke effektivt nok til begrænsningen af udnyttelsesraterne. De har følgende kritikpunkter:

- Valget af standardkriterier giver ikke mulighed for en fleksibel og tilstrækkeligt fintmærkende forvaltning af udnyttelsesraterne. Der bør anvendes regionale flerårige udviklingsprogrammer, navnlig i de perifere regioner (CRPM).
- Restriktionerne er overhalet af udviklingen af nye, bedre fartøjer (Greenpeace, ICSF)

3.4 De flerårige udviklingsprogrammer

Alle organisationer mener, at de flerårige udviklingsprogrammer ikke har været særlig effektive, især på grund af den mangelfulde kontrol, uoverensstemmelser mellem bevarelsespolitik og strukturpolitik og på grund af en praksis med at "omlægge" fiskerikapaciteter mellem medlemsstaterne (CRPM, IUCN/ESUSG, ICSF, WWF).

Ifølge Greenpeace tager de flerårige udviklingsprogrammer ikke hensyn til det teknologiske forskydningsfænomen og fremmer eksport af overkapacitet til tredjelande. Støtten bør reduceres.

IUCN/ESUSG anbefaler, at grundlaget for og metoderne til beregning af den anvendte flådekapacitet harmoniseres, så de indskrænkninger, der skal gennemføres, er sammenlignelige medlemsstaterne imellem.

3.5 Det miljømæssige aspekt ved den fælles fiskeripolitik

Meningerne er delte. Efter nogle organisationers mening tager målene i den fælles fiskeripolitik faktisk hensyn til de vigtigste miljøaspekter, men måden, det gøres på, skal forbedres (IUCN/ESUSG, AIP, CRPM, ICSF).

Greenpeace, WWF og Whale and Dolphin Conservation Society mener, at den fælles fiskeripolitik i sin strategi for forvaltning af fiskeriindsatsen og TAC ikke tager hensyn til det målrettede fiskeris indvirkning på andre arter og reglernes indvirkning på miljøet i almindelighed.

Der er behov for et tættere samarbejde mellem miljømyndigheder og fiskerimyndigheder. (WWF, Whale and Dolphin Conservation Society).

4. Internationalt samarbejde og fiskeriaftaler

4.1 De nugældende fiskeriaftaler

Nogle organisationer (AIP, CRPM) er under visse forudsætninger tilfredse med de nugældende fiskeriaftaler, og Greenpeace er tilfreds med, at der er indført omfattende ændringer i de seneste aftaler (biologisk hvileperiode, øget overvågning osv.). Der er imidlertid behov for større gennemsigtighed, og de lokale befolkningsgruppers behov skal prioriteres højere.

CRPM ønsker en række forbedringer:

- Når der er direkte udgifter forbundet med udveksling af fiskerirettigheder, bør disse ikke oppebæres af EU, men af de medlemsstater, der drager fordel af udvekslingen.
- Aftalerne bør i højere grad inddrage handelspolitiske og erhvervspolitiske hensyn.
- Der bør være strengere kontrolundersøgelser af importerede varer, især på det kvalitetsmæssige og det sundhedsmæssige område.

Andre organisationer mener, at det nuværende system af fiskeriaftaler er langt fra tilfredsstillende. ICSF mener, at fiskeriaftalerne ikke længere tilstræber at beskytte fællesskabsflådens traditionelle aktiviteter. ICSF ønsker, at der oprettes en adfærdskodeks ved udfærdigelsen af de internationale fiskeriaftaler, som skal anvendes af flåder fra fjerne farvande. Tilsvarende fordømmer WWF og Whale and Dolphin Conservation Society de økonomiske og miljømæssige skader, som fiskeriaftalerne forvolder, især i de mindre udviklede landes farvande.

4.2 Blandede selskaber og midlertidige joint ventures mellem fællesskabsoperatører og samarbejdslandenes operatører

Der er mange forskellige synspunkter. Nogle organisationer finder, at denne form for aftaler er effektive og bør udvikles (AIP, CRPM).

Andre mener ikke, at det er en god ordning (Greenpeace, WWF). Disse organisationer beklager, at det på grund af aftaler som disse er muligt for fællesskabsfartøjer at forsvinde fra fællesskabsregistre og ikke længere være underlagt fællesskabsregler, især hvad angår kontrol.

4.3 Partnerskab mellem virksomheder i Fællesskabet og andre lande, som omfatter hele fiskerivarekæden

IUCN/ESUSG og CRPM går ind for, at samarbejdet udvides til at omfatte hele fiskerivarekæden.

Der er imidlertid andre organisationer, der ikke går ind for en sådan udvidelse (AIP, Greenpeace, WWF). Fiskeforarbejdningsindustrien mener, at denne form for samarbejde skal foregå mellem handelspartnere, hvorimod Greenpeace og WWF har de samme indvendinger her, som de har mod det nuværende fiskeriaftalesystem.

4.4 De regionale fiskeriorganisationer

Organisationerne støtter generelt EU's tilstedeværelse i de regionale fiskeriorganisationer. De er af den opfattelse, at EU bør skabe opbakning til de aspekter, der vedrører bæredygtig udvikling, beskyttelse af ressourcerne og overholdelse af aftalevilkårene. Efter CRPM's opfattelse bør EU også forstærke sin rolle som mellemlid og sin informerende rolle i kontakten med erhvervets organisationer.

WWF klager over, at EU er inkonsekvent i sin holdning, idet visse medlemsstaters økonomiske interesser får forrang på bekostning af et fælles standpunkt.

Endelig beder Greenpeace, Whale and Dolphin Conservation Society og WWF EU om at ratificere FN-aftalen om stærkt vandrende fiskearter og fælles fiskebestande.

4.5 Generel vurdering af EU's internationale fiskeripolitik

Flere organisationer var tilsyneladende overvejende tilfredse med denne politik. Fiskeforarbejdningsindustrien er tilfreds med Fællesskabets indsats med henblik på at give fællesskabsflåden adgang til fjerne farvande og sikre, at reglerne for forvaltning og bevarelse af ressourcerne overholdes.

CRPM mener imidlertid, at det er nødvendigt at styrke den fælles position og i mindre grad spille rollen som talsmand for alle de nationale interesser.

4.6 Den fælles fiskeripolitik i Middelhavet

IUCN/ESUSG mener, at den fælles fiskeripolitik i Middelhavet bør fortsættes efter de principper, der er blevet udviklet i løbet af de seneste par år, idet den bør fremme en højere grad af frivilligt samarbejde. CRPM ønsker ligeledes forbedringer på 3 punkter: indførelse af territorialiseret forvaltning af fiskeriaktiviteterne, en styrkelse af kapaciteten inden for videnskabelig forskning og en mere struktureret og lettere genkendelig organisering regionerne imellem.

Der er også behov for en styrkelse af samarbejdet mellem alle kystlande for i højere grad at tilgodese det kystnære småfiskeri, for at styrke de lokale erhvervsorganisationers rolle og for at øge kapaciteten på forskningsområdet.

Greenpeace erkender, at Europa-Kommissionen forsøger at forbedre GFCM's arbejde. Imidlertid finder organisationen, at de tekniske foranstaltninger, der er vedtaget som en del af den fælles fiskeripolitik for Middelhavet, er af modstridende karakter i bestemte tilfælde og umulige at gennemføre. Der er behov for en regional forvaltningsordning baseret på principperne i de nyeste internationale aftaler. Spørgsmål som mangel på information, overkapacitet og fangst af småfisk bør også straks imødegås.

Ifølge Whale and Dolphin Conservation Society er fiskeri med drivgarn stadig et større problem i området.

5. Markedet for fiskerivarer

5.1 Den fælles markedsordning (FMO)

Der var følgende kommentarer:

- Producentorganisationerne har meget forskellige funktioner i de enkelte lande/regioner (AIP)
- Interventionsordninger bør begrænses så meget som muligt (AIP)
- Mekanismerne er alt for komplekse og stive (CRPM)
- FMO for fiskeriet har samme dårlige effekt som i den fælles landbrugspolitik, dvs. overfiskning (WWF).

Eurocoop foreslår, at man indfører en klassificering af fiskerivarer efter kvalitet, at der oprettes kontorer, som skal være ansvarlige for anvendelse og overvågning af disse klassifikationssystemer, og at folk inden for fiskesalgsbranchen forpligtes til at anvende bestemmelser om mærkning af produktet med oprindelsessted på emballage og indpakning.

5.2 FMO i fremtiden

IUCN/ESUSG støtter Kommissionens forslag med hensyn til fangstprognoseplan, med hensyn til tilbagekaldelsesordningen, der har til formål at undgå destruktion af varer, og med hensyn til markedets gennemsigtighed, som giver garantier for produktoprindelse og anvendte fangstmetoder.

Fiskeforarbejdningsindustrien anmoder om, at importen ikke begrænses yderligere af protektionistiske barrierer.

CRPM fremhæver tre hovedmål: fortsættelse af de igangværende opgaver, bedre integration af producentorganisationerne i et regionalt ressourceforvaltningssystem og udvikling af strategier og foranstaltninger, der gør det muligt at forbedre produkternes kvalitet og mærkning med oprindelsessted.

5.3 Ekstern handelspolitik

De fleste af organisationerne mener, at handelspolitikken ikke altid opnår en tilfredsstillende balance mellem markedsforsyningsbehov og retfærdig konkurrence mellem fællesskabsoperatører og operatører fra andre lande (CRPM, WWF, ICSF).

Efter Greenpeace's mening bør de internationale handelsregler ikke svække miljømæssige og sociale normer.

Forarbejdningsindustrien klager over, at toldafgifterne på importerede råvarer skader fællesskabsforarbejdningsindustriens konkurrenceevne. På den anden side siger ICSF, at prisen på importeret fisk er for lav.

5.4 Andre kommentater vedrørende markedet for fiskerivarer i EU

WWF arbejder sammen med *Marine Stewardship Council* i London på at sikre fiskeressourcernes fortsatte beståen ved at sørge for, at produkterne godkendes af uafhængige

organer. WWF anbefaler EU at støtte Marine Stewardship Council's indsats ved at indføre en pålidelig mærkningsordning for fiskerivarer.

Greenpeace foreslår nedskæring af støtten til reklamekampagner, der skal fremme forbruget af fiskerivarer.

5.5 Forbrugerinformation

Kun forarbejdningsindustrien mener, at forbrugerne får tilstrækkelig information.

De øvrige organisationer (Eurocoop, Greenpeace, WWF, ICSF, Whale and Dolphin Conservation Society) er af den opfattelse, at der er behov for forbedringer, og går generelt ind for økomærkningen.

CRPM fremhæver to forskellige ting: forøg mængden af den information, der gives til producenterne om forbrugernes behov og krav, samt mængden af den information, der gives til forbrugerne om produkternes oprindelse og fangstmetoder, og rationaliser markedsføringssystemerne.

WWF ser gerne, at forbrugerne informeres om bestandens aktuelle tilstand, når de køber en bestemt fisk.

6. Rationalisering- og støtteforanstaltninger

6.1 Støtte

CRPM mener, at støtten til flåden er et generelt effektivt redskab til indskrænkning af fiskeriindsatsen.

Der kom følgende anbefalinger:

- Læg større vægt på omstrukturering af flåden end på statsstøtte til skibsbygning (IUCN-ESUSG)
- Giv støtte til foranstaltninger der, hvor der virkelig er brug for strukturændringer (AIP)
- Etabler trepartsprogrammer med deltagelse af EU/stater/regioner. Områder som småfiskeri, beskæftigelsen i fiskeriafhængige områder osv. bør prioriteres højt. (CRPM)

Greenpeace, WWF og ICSF beklager, at der anvendes støttemidler til at bygge nye, mere moderne fartøjer, som forøger fiskeriindsatsen yderligere.

6.2 Ledsageforanstaltninger

Efter CRPM's og ICSF's opfattelse er ledsageforanstaltningerne principielt positive og bør udvikles yderligere. Dog kommer CRPM med en generel bemærkning om, at mulighederne ikke bliver udnyttet i tilstrækkelig grad. Dette gælder hovedsagelig i Spanien og i Østersøen og skyldes først og fremmest instrumentets manglende fleksibilitet i de forskellige regionale forhold.

WWF beder om en komplet genevaluering af ledsageforanstaltningerne.

6.3 Kystzoneplanlægning og -udvikling

Adskillige organisationer (IUCN/ESUSG, CRPM) støtter EU's rolle som koordinator med det formål at finde frem til en samlet strategi for forbedring, planlægning og brug af kystzonerne. CRPM går ind for, at en sådan strategi gennemføres på regionalt og lokalt plan, og for en stærkere strukturering af de organisationer, der repræsenterer hhv. fiskeri- og akvakulturerhvervet.

6.4 Småfiskeri

Fiskeforarbejdningsindustrien deler ikke den opfattelse, at småfiskeri har betydning for fødevareforsyningsikkerheden.

Greenpeace og WWF foreslår, at de strukturelle foranstaltninger rettes mod denne form for fiskeri, for eksempel ved at bestemte fiskebestande reserveres til dette formål. På samme måde siger regioner inden for CRPM, at det er nødvendigt at tage prioriteringerne op til fornyet overvejelse, så der lægges mindre vægt på ønsket om at producere og mere vægt på ønsket om at bevare arbejdspladser og indtægter.

7. Horisontale spørgsmål

7.1 Kontrol og håndhævelse

Alle organisationer er enige om, at håndhævelse er et af de svage punkter i den fælles fiskeripolitik. De mener generelt, at forskellene mellem medlemsstaterne er alt for store.

Der er kommet følgende forslag:

- Sørge for ensartet kontrol og sanktioner i alle medlemsstater (AIP, Greenpeace)
- Styrke inddragelsen af fiskerne i kontrollen ved at give dem et vist ansvar (IUCN-ESUSG)
- Lægge fiskeriforvaltningen tilbage i nationalt regi (CRPM)
- Udvikle en række repressive foranstaltninger med tilstrækkelig afskrækkende effekt (CRPM)
- Udvikle satellitovervågningssystemet (Whale and Dolphin Conservation Society)
- Registrering af genudsætninger (Greenpeace)
- Ophæve eller afslå hjælp til medlemsstater, der ikke overholder deres kontrolforpligtelser (Greenpeace)
- Give EF-inspektoratet flere beføjelser.

7.2 Fiskeriforskning

Organisationerne er generelt meget kritiske over for kvaliteten af forskningsaktiviteterne på fællesskabsplan. Især CRPM fremfører en række kritikpunkter fra regionernes side: utilstrækkelig viden om fiskebestandenes situation og om relationerne, dels mellem arterne, dels mellem ressourcerne og økosystemerne, samt utilstrækkelige midler til overvågning af fartøjernes bevægelser.

En række organisationer er kommet med følgende forslag:

- Større videnskabelig viden, især om fiskeriets virkninger på det maritime miljø og om fangstudstyrets selektivitet, så man undgår bifangster osv. (IUCN/ESUSG, WWF)
- Resultaterne sendes til erhvervets organisationer (CRPM)
- Indsamlingen af videnskabelige oplysninger skal forbedres ved at inddrage fortrolige oplysninger om “sort” fiskeri og genudsætning (AIP)
- Der skal fokuseres på forskning i redskabernes selektivitet, fiskeriets indvirkning på andre arter end målarterne osv. (Greenpeace, IUCN).
- Videnskabsmændene skal opfordres til at tage kontakt til de lokale aktører (ICSF)

7.3 Samarbejde mellem fiskere og videnskabsmænd

Nogle enkelte forslag:

- Der skal arrangeres møder mellem de forskellige grupper af aktører på alle niveauer for at øge en aktiv udveksling (CRPM)
- Det bør erkendes, at videnskabsfolk spiller en afgørende rolle i forvaltningen af fiskeriet, og der bør oprettes åbne regionale rådgivningsfora (WWF)
- Samarbejdet bør styrkes på områder, hvor erhvervsfiskernes erfaringer kan hjælpe videnskabsmændene, og der bør gives finansiel støtte til forskning i regioner med vanskelige socioøkonomiske vilkår (IUCN/ESUSG)

7.4 Indsamling af data

CRPM anbefaler en regional strategi for den fælles fiskeripolitik på dataforvaltningsområdet, mens IUCN/ESUSG foreslår, at man kunne oprette en organisation under Kommissionen med ansvar for dataforvaltning. Derudover efterlyser ICSF større gennemsigtighed i dataindsamlingen for at anspore fiskerne til at deltage.

7.5 Udviklingen af akvakultur

Nogle organisationer efterlyser en egentlig anvendelse af forsigtighedsprincippet inden for akvakulturerhvervet.

IUCN/ESUSG mener, at akvakultur i Fællesskabet nu skal fortsætte sin udvikling under normale økonomiske vilkår uden strukturel støtte. Fællesskabet skal fremme aktioner, der sigter mod at forbedre genetisk forskning, foder, modstandskraft over for sygdomme samt de forskellige former for medicin, der anvendes inden for dette område, og indføre miljøbeskyttelsesforanstaltninger.

Endelig understreger Greenpeace, at akvakultur ikke bør erstatte fiskeri. Organisationen ønsker ikke at, der skal ske det samme med andre arter, som er sket med laksen. Derudover foreslår den sammen med WWF blandt andet, at der forskes i akvakulturens indvirkning på økosystemerne.

7.6 Beslutningsprocessen

IUCN/ESUSG mener, at det nuværende system med høring og inddragelse af sektoren i beslutningsprocessen er absolut mangelfuldt, hvorimod forarbejdningsindustrien siger, at de er tilfredse med det samme system. De sidstnævnte beder dog om mulighed for, at forslag til fællesskabsregler kan blive drøftet tidligere i processen.

Nogle organisationer fremhæver nødvendigheden af at skabe tillid mellem de forskellige involverede parter ved i højere grad at inddrage og knytte alle aktører til selve beslutningsprocessen, dvs. repræsentanter for erhvervet, videnskabsmænd, NGO'er m.fl. (CRPM, WWF, Whale and Dolphin Conservation Society).

WWF foreslår en samforvaltningsordning.

Endelig foreslår ICSF en øget formidling af informationerne gennem medierne.

7.7 andre aspekter af den fælles fiskeripolitik

Nedenstående er emner, som en række af organisationerne gerne havde set behandlet:

- Decentralisering og regionaliseret forvaltning af den fælles fiskeripolitik (CRPM, ICSF)
- Budgettet og de forskellige administrative byrder og importhindringer (AIP)
- Bifangster (WWF)

BILAG IV

Datoer og steder for de regionale møder om den fælles fiskeripolitik efter 2002

Dato	Sted
1998	
22. september	Cork (Irland)
24. september	Dublin (Irland)
28. september	Donegal (Irland)
07. oktober	Aberdeen (Det Forenede Kongerige)
09. oktober	Glasgow (Det Forenede Kongerige)
13. oktober	London (Det Forenede Kongerige)
16. oktober	Belfast (Det Forenede Kongerige)
27. oktober	København (Danmark)
29. oktober	Viborg (Danmark)
02. december	Hamburg (Tyskland)
1999	
12. januar	Oostende (Belgien)
19. januar	Vigo (Spanien)
21. januar	Barcelona (Spanien)
25. januar	Las Palmas (Spanien)
27. januar	Cadiz (Spanien)
29. januar	Madrid (Spanien)
09. februar	Lissabon (Portugal)
23. februar	Ponta Delgada (Acorerne) (Portugal)
25. februar	Funchal (Madeira) (Portugal)
04. marts	San Sebastian (Spanien)
11. marts	Athen (Grækenland)
18. marts	Waidhofen (Østrig)
19. marts	Wien (Østrig)
20. april	Noordwijk (Nederlandene)
04. maj	Göteborg (Sverige)
07. maj	Helsinki (Finland)
19. maj	Paris (Frankrig)
01. juni	Civitavecchia (Italien)
03. juni	Ancona (Italien)
07. juni	Palermo (Italien)